

VIATA CRESTINULVI ÎN PISDE SI ISTORIOARE

**Coperta1: Sf. Cruce de pe vârful Sfântului Munte -Athos;
Coperta2: Sf. Icoană a Domnului de la Sf. Mănăstire Ivron
la dreapta intrării din stânga a bisericii principale.**

Părintele Vasile Ioana corector
Fratele Traian Bădărău culegător

**VIATA
CREȘTINULUI ÎN
PILDE
ȘI ISTORIOARE**

reproducerea ediției din 1993 de la Editura ProArcadia

Culegere din tradiția ortodoxă

CUVÂNT ÎNAINTE

Oamenii, în dorința lor de a se încredința de orice adevăr din experiență, dintr-un fapt real, caută pentru orice învățătură legătura directă cu viața.

Venind în lume pentru mântuirea noastră și aducând oamenilor vestea cea bună, Evanghelia Sa, Mântuitorul Iisus Hristos a știut acest lucru. De aceea, în cea mai mare parte, învățătura Sa este cuprinsă în exemple din viață, în pilde, asemănări și parabole, sau întărită de acestea făcând-o astfel accesibilă tuturor.

Dar, și după înălțarea Sa la cer, Mântuitorul nu a încetat de a-i încredința pe oameni de adevărul învățăturii Sale prin descoperiri minunate. Așa s-au păstrat și transmis în tradiția scrisă sau orală a Sfintei noastre Biserici Ortodoxe atâtea întâmplări minunate care vin să lămurească unele învățături de credința și, în același timp, să îmbărbăteze pe toți cei care le cunosc spre împlinirea poruncilor Mântuitorului .

Pentru folosul deosebit pe care-l au credincioșii din cunoașterea acestor pilde și fapte minunate, s-au întocmit și au circulat între creștini multe culegeri de astfel de pilde. Ele se întâlnesc adesea în predici, constituind un limbaj foarte accesibil prin care sa fie împărtășite înaltele învățături ale Sfintei Evanghelii.

Cu acest scop a fost alcătuită și culegerea de față, prin strădania teologului Vasile Ioana. Ea se adresează

tuturor membrilor Sfintei noastre Biserici, clerici și mireni, punându-le la dispoziție unele din cele mai inimoase și grăitoare pilde și întâmplări minunate din istoria creștinismului, prin care se evidențiază necesitatea săvârșirii binelui și a rămânerii în sânul Bisericii și evitarea făptuirii răului și ieșirii din corabia cea mântuitoare a bisericii, ca o cheazășie a mântuirii pentru fiecare.

Rugăm pe Mântuitorul nostru Iisus Hristos să binecuvânteze această strădanie și să facă însuțit roditoare sămânța învățăturilor sfinte semăcate prin răspândirea între creștini a acestei cărți.

Iar cei ce vor citi aceasta carte să nu uite niciodată aceste două îndatoriri de căpetenie ale unui bun creștin: „Așa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, ca să văză lucrurile voastre cele bune și să slăvească pe Tatăl vostru cel din ceruri” (Matei 5, 16) și „cel care va strica una din aceste porunci mai nici și va învăța așa pe oameni, mai mic se va chema întru Împărăția cerurilor; iar cel care va face și va învăța, acela mare se va chema întru Împărăția Cerurilor.” (Matei 5, 19). (†P.S Galaction a dat acest cuvânt de folos la prima ediție, atunci când era stareț la Sfânta Mânăstire Crasna)

†P.S. GALACTION STÂNGĂ

PĂRINTELE VASILE IOANA:

S-a născut în 20-08-1971. A fost crescut și educat duhovnicește de Fratele Traian Bădărău. A urmat liceul cu profil miner și apoi seminarul Teologic Ortodox și Facultatea de Teologie Ortodoxă din București, terminându-le ca șef de promoție. A fost diaconul †PF într-o adormire Patriarh Teoctist timp de nouă ani după care a fost hirotonit preot, azi fiind parohul Sfintei Biserici Sfântul Nicolae „dintr-o zi” din București.

FRATELE TRAIAN BĂDĂRĂU (TĂTĂICĂ)

S-a născut în 07-12-1929. A făcut armata în perioada 1952-1955 pe care a terminat-o ca plutonier. În 1955 a găsit Credința Ortodoxă datorită Sfințelor Icoane și Bisericii. De aceea a refuzat să urmeze o carieră militară ce i s-a oferit de către regimul comunist. Până în 1957 a fost cântăreț de strană și mastru miner la mina de cărbune din Filipeștii de pământ. În timpul și din cauza serviciului a suferit un accident de muncă în 17-07-1957 (surparea tavanului minei -o „humă” de 800 de kg) din care a scăpat prin mai multe minuni succesive (vezi la pagina 37 a cărții) doar cu fractura coloanei vertebrale, însă de atunci nu a mai putut folosi deloc ambele picioare, fiind paralizat motor și stând la pat. Astfel a avut ocazia de a studia amănunțit **SCRIERILE SFINȚILOR PĂRINȚI, VIETILE SFINȚILOR, PRAVILELE BISERICESTI ȘI MULTE CĂRȚI FOLOSITOARE DE SUFLET ȘI DE TEOLOGIE DOGMATICĂ ȘI MORALĂ. Din acestea a extras cele mai reprezentative pilde și le-a pus în culegerea de față. Cartea a dat-o Părintelui Vasile Ioana spre**

corectură teologică și acesta a înmânat-o †PS GALACTION STÂNGĂ pentru binecuvântare.

DESPRE DUMNEZEU

SĂ CREZI ÎN DUMNEZEU

Un medic ateu, dar preocupat totuși de existența lui Dumnezeu a fost trezit într-o noapte de un copil care-i ceru o doctorie pentru mama sa, grav bolnavă. Doctorul a preparat medicamentul și i l-a dat băiețelului care fugi grăbit la mama sa. Punând la loc borcănășele din care a preparat doctoria, medicul și-a dat seama că i-a dat copilului o otravă puternică, iar mama lui o să moară imediat ce o s-o guste.

Atunci, medicul înfiorat de fapta sa, a căzut în genunchi și a zis: „Doamne, dacă ești, fă ceva să nu ajungă copilul acasă. Te rog, Doamne, ajută-mă, și voi crede că Tu ești”.

Nu termină bine rugăciunea și, deodată, bătu cineva la ușă. Era copilul, care, înlăcrimat, îi spuse: „Iertați-mă, domnule doctor, am căzut și am spart sticluța. Nu vreți să-mi dați alta?”

Medicul mulțumi lui Dumnezeu și de atunci deveni un bun creștin.

DUMNEZEU EXISTĂ...

Se zice că erau doi oameni care discutau despre existența lui Dumnezeu. Unul spunea ca există, altul că nu există. Atunci unul dintre ei a făcut o propunere:

-Să întrebăm un copil, să vedem ce spune o minte pură și încă neprihănită.Cel care nu credea, l-a întrebat:

-Copile, crezi în Dumnezeu?

-Cred, a răspuns copilul. Mi-a spus mama că El a făcut totul și vede totul.

-Dar poți să-mi spui tu unde este Dumnezeu? Uite, îți dau un măr dacă îmi răspunzi.

-Nene, i-a răspuns copilul, îți dau eu două mere, dacă îmi spui dumneata mie unde nu este Dumnezeu?

S-A FĂCUT SINGUR...

Un om care nu credea în Dumnezeu, avea întotdeauna obiceiul să spună că soarele, pământul, universul s-au făcut singure. Totul este din nimic. Într-o zi s-a dus în vizită la un prieten, care, spre deosebire de el, credea în Dumnezeu. Necredinciosul a văzut pe peretele prietenului său un tablou foarte frumos, și-l întrebă:

-Cine a pictat tabloul acesta?

-Nimeni, răspunse vecinul.

-Cum nimeni?

-Uite așa. S-a pictat singur, s-a urcat singur pe perete și acum este aici.

-Vorbești aiurea, vecine!, spuse ateul necăjit.

-Ba nu vorbesc deloc aiurea. Dumneata îmi spui la fel, că toate s-au făcut singure, și că Dumnezeu nu există. Dacă e așa, și dumneata trebuie să mă crezi că tabloul s-a făcut singur.

Necredinciosul și-a plecat capul și, din ziua aceea, n-a mai zis că nu există Dumnezeu.

MARE ESTE DUMNEZEU

Un argintar avea bunul obicei ca la fiecare vorbă să spună: „Mare este Dumnezeu!”. Vorba lui frumoasă o știau toți prietenii lui și toți clienții lui. Fiind meșter renumit, îi lucra împăratului argintăria. Dar auzind împăratul vorba lui frumoasă, fiind un necredincios, a vrut să-i facă un rău. La chemat la el și i-a spus să-i lipească o piatră scumpă pe inel în 3 zile. Argintarul zise: „Mare este Dumnezeu!”, împărate.

Când a venit acasă și a desfăcut pachetul, a constatat că piatra cea prețioasă nu era acolo. Îngrozit de acest lucru, a exclamat: „Mare este Dumnezeu.” În aceeași zi, soția lui, cumpărând pește din piață, a găsit într-unul dintre ei o piatră prețioasă. Arătându-i-o soțului, acesta exclamă: „Mare este Dumnezeu!” De fapt, era chiar piatra prețioasă a împăratului, pentru că împăratul a aruncat piatra în mare cu scopul de a-l pedepsi pe argintar. După 3 zile, argintarul se prezentă la împărat zicând: „Am îndeplinit porunca ta, împărate!” „Cum ai făcut?”, întrebă mirat împăratul. „Mare este Dumnezeu, împărate!” Și povestindu-i cum a găsit piatra prețioasă, împăratul a înțeles că Dumnezeuul creștinilor într-adevăr este mare.

O CONȘTIINȚĂ

Pe un ogor, doi muncitori lucrau de zor, supravegheați de stăpânul lor. Un muncitor era credincios, iar unul necredincios. Odată stăpânul lor pleacă, lăsându-i să muncească singuri. Atunci, cel necredincios zise: „Hai să stăm și să ne odihnim, că stăpânul a plecat”. Credinciosul i-a răspuns: „Al meu e încă aici” ...și duse mâna spre cer. Și necredinciosul a înțeles că cel ce crede în Dumnezeu nu depinde de oameni.

FILOSOFUL ȘI COPILUL

Un filosof a vrut să scrie o carte despre Sfânta Treime. În cercetările lui, a găsit la marginea unei mări, un copilaș care se juca. Făcuse o gropiță mică și lua apa din mare, punând-o în gropița lui. Și l-a întrebat filosoful: „Ce faci copile aici?” „Vreau să mut marea în gropița mea.” „Tu n-ai minte, copile, cum să muți marea în gropița ta?” „Ba mică e mintea ta! Cum vrei să cercetezi despre Sfânta Treime și cum vrei să încapă în mintea ta, așa de mică, o taină atât de mare?” Și deodată copilașul se făcu nevăzut. Era îngerul lui Dumnezeu, care l-a făcut pe filosof să înțeleagă cât de mare este taina Sfintei Treimi.

NU ȘTIȚI CE CEREȚI

Un tată pleacă cu copilul său să se plimbe într-o pădure. Trecând pe sub un măr, copilul zise: „Tată, vreau și eu un măr;”. Tatăl a cules un măr și i-a dat copilului. Mergând mai departe și văzând o floare frumoasă, copilul a zis; „Tată, vreau și eu floarea aceea.” Și tatăl i-a dăruit floarea Mai încolo, copilul vede un tufiș cu fructe roșii,

frumoase, foarte atrăgătoare, și zise; „Tată, vreau și eu fructe roșii.” „Nu, pe acestea nu pot să ți le dau.” La acest răspuns, copilul a început să plângă, pentru că fructele erau foarte frumoase și atrăgătoare. S-au întors acasă și copilul era trist în continuare. Tatăl nu i-a explicat de ce nu i-a dat acele fructe, pentru că era prea mic. Și dacă i-ar fi explicat, copilul nu ar fi înțeles, pentru că gândul lui se oprise la fructele cele frumoase. De fapt tatăl nu-i dăduse fructele pentru că erau otrăvitoare, ceea ce copilul nu știa, și nici nu înțelegea. La fel și cu Dumnezeu. Uneori cerem de la El, și ni se pare că nu suntem ascultați în rugăciunile noastre. Dar Dumnezeu, care știe totul, ne oferă ceea ce-I cerem numai dacă cererea noastră aduce folos duhovnicesc deoarece Dumnezeu este binele suprem.

LOGICA LUI PASCAL

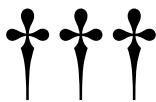
- 1. Dacă nu există Dumnezeu, și cred, nu se va întâmpla nimic. Mor, și odată cu moartea, s-a sfârșit totul.**
- 2. Dacă nu există Dumnezeu, și nu cred, de asemenea nu mi se va întâmpla nimic. Mor, și odată cu moartea, s-a sfârșit totul.**
- 3. Dacă există Dumnezeu și nu cred, am pierdut totul.**
- 4. Dacă există Dumnezeu și cred, am câștigat totul.**

TREI PRIETENI ARE OMUL:

Unul îl părăsește când moare: AVEREA,

Unul îl părăsește când intră în mormânt: RUDELE.

Unul nu-l părăsește niciodată: DUMNEZEU.

MAICA DOMNULUI

Fecioara Maria - această minune este cea mai pură viață din istoria umanității, singura ființă vrednică să primească divinitatea, în condiția noastră sărăcăcioasă. Este Fecioara cea mai nevinovată, prin care Dumnezeu a venit pe lume. Este Mama noastră, rugătoare veșnică pentru noi, la tronul lui Dumnezeu. La acest capitol nu am găsit nici o pildă. Absolut toată viața ei este o pildă. Iar după viața pământească, ea a rămas între noi nu numai prin icoane și sărbători, ci și prin minuni, mari minuni care ne arată faptul că noi avem într-adevăr un ajutor divin, cu o mamă milostivă care nu-și uită copiii ei credincioși.

Am selectat aici câteva minuni din care veți înțelege că fiecare, dacă ne rugăm Ei cu credință, nu rămâne neajutat.

FEMEIA CU COPILUL NEGRU

În orașul Marini, lângă marele râu Naus, era un mare boier care avea o mulțime de slugi, printre care și un negru, pe care boierul îl iubea foarte mult, și-l punea la multe slujbe deosebite.

La un moment dat, a născut soția boierului. Copilul pe care ea l-a născut, era negru. Dar negru ca cioara. Din ce cauză, nimeni nu știe, pentru că femeia era curată și

nevinovată, dar mai ales avea evlavie către Maica Domnului. Boierul văzând copilul negru și crezând că este al slugii, a alungat femeia de acasă, batjocorind-o și ponegrind-o. Văzându-se alungată, a mers pe la neamurile ei, dar și acestea o alungau, vorbindu-i urât. De acum tot orașul știa și ea era - nefericita - alungată de peste tot. Dar Maica Domnului îi dădea răbdare, cu toate că ea suferea mult din această cauză. Dar văzând că toți o alungă și o ceartă, s-a întristat atât de mult încât s-a hotărât să se sinucidă. Și mergând la biserică s-a rugat Maicii Domnului, zicând: „Prea Dulcea mea Doamnă și Stăpână, mă rog milostivirii tale, nu mă lăsa pe mine, sluga ta. Nu lăsa sufletul meu să se chinuie și să mă sinucid. Căci m-am hotărât să merg la moarte din pricina asta”. Și găsim momentul potrivit, fiind un mare târg în oraș, a strigat cu glas mare, în auzul tuturor: „Ascultați-mă, pentru numele lui Dumnezeu!”.

Și toți au făcut liniște, privind-o. „Maica Domnului să arate un semn la cei ce mă clevetesc, căci sunt nevinovată!” și zicând așa, s-a aruncat în râu împreună cu fiul ei. Bărbatul și rudele femeii s-au întristat pentru moartea ei. Și discutând ei despre vinovăția sau nevinovația femeii, dintr-o dată s-au auzit glasuri de bucurie și de uimire. Femeia ieșise din apă cu copilul alb și luminat spre mirarea tuturor. Și alergând bărbatul la dânsa, a îmbrățișat-o plângând și cerându-i iertare pentru felul în care s-a purtat cu ea. Apoi a întrebat-o ce s-a întâmplat cu ea. Atunci, ea a răspuns: „Când am văzut că m-ați izgonit toți, m-am hotărât să mă omor. Și

aruncându-mă în râu, am văzut pe Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, care mi-a zis; „Nu te teme, că nu te las să te îneci”. Și văzând apa despărțindu-se, am zis: „Dar pentru ce să trăiesc, Maica Domnului, batjocorită și hulită?”. Și Maica Domnului mi-a răspuns: „Copil ca al tău nu o să fie în tot orașul și tu o să fii cinstită, pentru că ai suferit destul.” Și astfel m-a luat de mână pe mine și pe copilul meu și ne-a aruncat pe mal. Și uimindu-se toți, au cerut iertare pentru că o huliseră. Atunci femeia a zis; „Voi merge la mănăstire ca să mulțumesc Maicii Domnului pentru binefacerea aceasta mare”. Și a plecat la mănăstire, iar toți au rămas preamărind pe Maica Domnului, care o salvase.

BUCURĂ-TE , MARIE!

În cetatea Romei era un om bogat și foarte credincios. Numele lui era Ioan. Singura lui nemulțumire era că nu putea reține din cele ce învăța, decât două cuvinte. Și fiind supărat din această cauză s-a hotărât să meargă la mănăstire. Acolo și-a adus toate averile sale și l-a rugat pe stareț să-i dea un călugăr care să-l învețe carte. Starețul i-a dat un călugăr iscusit, care i-a citit toate rugăciunile și slujbele dintr-o zi. Apoi l-a întrebat:

-Ce ți-a plăcut, frate Ioane? Ce ai reținut din tot ce am citit eu?

-Părinte, nu am reținut decât „Bucură-te, Marie!

Din acest motiv și frații din mănăstire l-au poreclit „Bucură-te, Marie!”. Și a spus această rugăciune neâncetat până când a adormit întru Domnul. Și făcându-i slujba

înmormântării, l-au îngropat. Dar la 9 zile, călugării au observat că din mormântul lui a răsărit un crin, iar pe fiecare petală era scris: „Bucură-te, Marie!”. Și pe lângă acest crin ieșea o mireasmă minunată din mormântul său, încât toți au înțeles că este vorba despre o minune. Și s-au hotărât toți să vadă unde este rădăcina acestui crin. Și dezgropând ei, au descoperit că rădăcina, crinului era în gura lui. Și purcezând starețul să-l desfacă au văzut că pleca din inima sa. Și luând el tămâie cu mulți preoți i-au făcut slujbă, cinstind dragostea lui către Maica Domnului, care i-a dăruit acest dar.

MAICA MILOSTIVIRII

Era odată un soldat cu viață foarte stricată și vestit prin desfrânare. Dar avea o soție foarte credincioasă, care îl ruga să se lase de păcatul acesta urât. Și încetul cu încetul l-a înduplecat să țină postul Maicii Domnului, între 1 și 15 august, să se roage și să țină marile praznice. Apoi încetul cu încetul l-a învățat să aibă evlavie la Maica Domnului. Și așa soldatul cel desfrânat s-a îmbunătățit cât de cât, iar într-o zi, intrând în biserică și rugându-se înaintea Maicii Domnului pe care pictorii o numesc „Milostiva”, a văzut o mare minune pe care i-a dat-o Dumnezeu ca să se umilească în inima sa. Privind el icoana, a văzut pruncul pe care Maica Domnului îl ținea în brațe, că era plin de sânge pe tot corpul. Era sânge proaspăt, care curgea din răni, ce păreau a fi făcute chiar atunci. Și umilindu-se el în inima lui, a plâns cu amar. Și rugându-se Preasfintei, a zis: „Stăpâna mea, Maica

Domnului! Milostivește-te spre mine, păcătosul!” Atunci a auzit glas din icoană zicând:

-Voi, păcătoșilor, cu gura îmi ziceți Maica Domnului, iar cu fărădelegile voastre mă faceți Maica întristării și a mâhnirii! Și cazând el la pământ, se ruga cu multă tânguire:

-Nu te mânia pe mine, Stăpână, ci ca o mijlocitoare și ajutătoare a păcătoșilor roagă-Te pentru mine, că mult poate rugăciunea Ta către Stăpânul. Așa se ruga ostașul, stând cu fața la pământ, neândrăznind să ridice ochii în sus. Și a auzit iarăși glas din icoană zicând:

-Fiule al meu Preaiubite! Miluiește pentru dragostea mea pe păcătosul acesta, care cade cu lacrimi și-și mărturisește păcatele sale! Iar Stăpânul a răspuns:

-Să nu mă superi pentru acesta, o, maica mea, că nu este vrednic de iertare.

-Fiul meu Preadulce! Adu-ți aminte de dragostea mea către tine. Cum te-am hrănit, te-am alăptat și crescut. Lasă-i acestuia fărădelegile lui! Răspunse Hristos:

-O, Maica mea! Dreptatea nu-l poate izbăvi. Zise iarăși stăpâna:

-Nu-ți cer să-l judeci după dreptate. Ci după milostivirea cea nemărginită, fiindcă toți mă numesc Maica Milostivirii. Și Mântuitorul nelăsându-se înduplecat, Maica Domnului a vrut să coboare jos, să se închine fiului. Atunci Mântuitorul a zis:

-Fiindcă în lege e scris să cinstească fiecare pe tatăl său și pe maica sa, nu-ți voi trece cu vederea cererea ta. Să

fie iertate fărădelegile lui și ca semn al iertării, să-mi sărute rănile mele. Și ridicându-se spre a săruta rănile, îndată ce săruta o rană, se vindeca și iarăși când săruta alta, la fel, până când Mântuitorul a rămas fără nici o rană pe corpul său. Și alergând acasă, a vestit soției sale cele întâmplate și, hotărându-se amândoi, au mers fiecare la mănăstire. Ea la o mănăstire de maici și el la o mănăstire de călugări, unde au făcut voia lui Dumnezeu până la moarte.

ÎNAINTE VESTITOAREA

Pe la anul 1274, înainte de sinodul de la Florența, orașul Constantinopol era în pericol să cadă în mâinile turcilor. Atunci Mihai Paleologul, împăratul imperiului roman de răsărit („bizantin- al grecilor”), a mers la Roma să ceara ajutor papei. Papa i-a făgăduit ajutor dacă i se va supune el cu toată Biserica Ortodoxă lui. Împăratul fiind în pericol, i-a făgăduit că se va supune. Atunci a venit peste răsăriteni mare răstriaște, pentru că latinii sileau pe ortodocși la înșelăciunea lor. Și latinii nu convingeau cu cuvântul lui Dumnezeu cât prin ascuțitul săbiei. Mii de suflete cădeau sub sabia lor pentru curata credință ortodoxă. Dar pentru că muntele Athos întotdeauna a fost și este sprijin și apărător al Ortodoxiei, latinii s-au grăbit să meargă acolo și să strice temeliiile acestui „templu” al Ortodoxiei. Și prin cuvinte, cu momeli, cu bani, cu făgăduințe, înșelându-i cu amenințări și tiranie, cu silă și moarte mucenicească, mulți călugări au pecetluit cu sângele lor Ortodoxia. Și prin statornicia lor, au muștră

pe Papă de cele sfinte, care se numește pe sine capul Bisericii în locul lui Iisus. Din nefericire, mănăstirea Xiropotam a căzut în mâinile latinilor și s-a abătut de la dogmele cele drepte ale Ortodoxiei, însă, pe când latinii făceau cu ortodocșii Liturghia Apuseană, zidurile mănăstirii au căzut chiar în timpul liturghiei lor. Dar cei din Italia n-au ținut cont de acest semn dumnezeiesc și au continuat politica lor prin forță.

În apropiere de mănăstirea Zografu, se nevoia un monah singur, în liniște, și avea obiceiul să citească Acatistul Maicii Domnului de mai multe ori pe zi. Într-una din acele zile negre pentru Muntele Athos, când rostea cuvântul „Bucură-te”, a auzit glas din icoană:

-Bucură-te și tu, bătrânul lui Dumnezeu. Și bătrânul s-a speriat.

-Nu te teme, a urmat liniștit Maica Domnului prin icoană. Du-te repede în mănăstire și vestește fraților și Egumenului că dușmanii Mei și ai Fiului meu s-au apropiat. Care e slab cu duhul să se ascundă până trece ispita. Și cei care doresc moarte mucenicească să rămână în mănăstire. Dar du-te repede!

Și a plecat bătrânul anunțându-i pe toți vestea Maicii Domnului. O parte din frați au rămas la mănăstire și o parte au fugit prin păduri. Cei care au rămas erau 26 de monahi care așteptau în turnul mănăstirii. Când au ajuns latinii, au poruncit călugărilor să deschidă poarta și să recunoască pe papă cap al Bisericii. Dar călugării au zis:

-Cine v-a spus vouă că Papa este capul Bisericii ? Noi credem că Hristos este capul Bisericii și nu vă deschidem porțile. Iar latinii au strigat mânioși:

-Vreți să muriți? Și îndată au adunat multe lemne, au dat foc turnului dar călugării nu au fugit de acolo, arzând de vii.

De atunci, Biserica noastră Ortodoxă le face pomenire în 22 septembrie, iar icoana care a vorbit cu monahul, este în mănăstirea Zograful, numita „Înainte vestitoare”.

RUGĂTOAREA NOSTRĂ CĂTRE DUMNEZEU

Era un monah leneș și trândav care nu păzea făgăduințele chipului îngeresc. El nu avea decât o faptă bună: din dragostea și evlavie pe care o avea către Maica Domnului, stătea în fiecare zi înaintea icoanei Maicii Domnului și rostea de 100 de ori rugăciunea cea îngerească. Și așa trăind el în lenevire, Dumnezeu cel Preabun și Milostiv l-a învrednicit de a văzut o vedenie înfricoșătoare. A fost răpit de diavol și sufletul său a mers cu diavoli la judecată. Acolo, datorită păcatelor sale, urma să meargă la chin. Dar Maica Domnului, sculându-se de pe scaun, a zis:

-Rogu-mă Ție, Dumnezeul meu, îngăduie să fac și eu dreptate acestui suflet. Și scoțând o carte în care erau scrise rugăciunile lui, o puse pe cântarul faptelor bune. Dar diavoli au pus multe cărți cu păcate pe partea cealaltă a cântarului și astfel sufletul urma să meargă în

Iad. Atunci, Maica Milostivirii, văzând că nu au folosit cu nimic rugăciunile, a zis:

-Adu-ți aminte, Fiul meu, că din trupul meu ai luat ființa ta cea omenească și de aceea, te rog, dăruiește-mi și mie o picătură din sângele tău cel scump pe care i-ai vărsat pentru păcătoși, în vremea patimii tale. Stăpâne mult milostive, fie-ți milă de sufletul acesta pentru că pe mine mă iubea foarte mult și se ruga la mine cu credință. Zise stăpânul:

-Fie voia Ta, Maica mea, dar să știți că: „O PICĂTURĂ DIN SÂNGELE MEU ACOPERĂ TOATE PĂCATELE LUMII”,

Deci, primindu-și împărăteasa darul și punându-l pe cântar toți diavolii au fugit și s-au împrăștiat, iar sufletul a fost luat de Maica Domnului. Venindu-și monahul în fire, a slăvit pe Dumnezeu, mulțumind Maicii Domnului că i-a arătat vedenie așa de minunată. Și, căindu-se, și-a îndreptat viața sa și a făcut așa de multe fapte bune, încât toți se minunau de el. Și a murit, slăvind pe Dumnezeu și pe Maica Domnului, care l-a salvat.

NOI MINUNI ALE MAICII DOMNULUI:

(din cartea Povestiri Duhovnicești a Pr. Pimen Vlad de la Sfântul Schit românesc Lacu – Sfântul Munte al Maicii Domnului)

„PE VÂRFUL ATHOSULUI

Odată mi-am luat un sac de dormit și câteva lucruri și am plecat să mă liniștesc o săptămână pe vârful Athosului. Ajungând la Panaghia, care este puțin mai jos

de vârf și unde se află o bisericuță închinată Maicii Domnului, am rămas prima noapte acolo. A doua zi, înainte de amiază, a apărut un grup format dintr-un călugăr, un preot de mir și patru fii duhovnicești. Era primăvara, după Paști, și preotul avea obiceiul să vină în fiecare an și să aducă Sfânta Lumină de la Ierusalim pe vârful Athosului. Același lucru se întâmpla și anul acesta.

Am rămas împreună la Panaghia unde preotul săvârșea Sfânta Liturghie în fiecare zi. Mâncarea noastră erau prescurile, pe care le aduseseră ei, și ceai pe care-l făceau din plantele culese de acolo. Preotul își mărturisea ucenicii în fiecare seară, iar dimineața îi împărțea.

M-am minunat de ascultarea lor! Doi dintre ei aveau același nume, și când preotul striga: „Hristo”, se repezeu amândoi să-i îndeplinească porunca, neștiind care fusese chemat.

Am urcat și am stat câteva zile și pe vârful Athosului, împreună cu ei. Acolo se află o bisericuță închinată ”Schimbării la Față a Mântuitorului”. Într-una din seri, ne-am așezat cu toții în strănila bisericeții, și cineva dintre noi a propus să povestim o minune întâmplată cu noi. A început călugărul, care avea 50 de ani petrecuți în Sfântul Munte.

„Eu, părinților și fraților, sunt aici venit de la vârsta de 18 ani. Mi-am petrecut viața mai mult în pustie, la chiliuța mea. Odată, pe când ascultam o predică, părintele respectiv spunea că dacă citim Acatistul Bunevestiri a Maicii Domnului de 12 ori, ni se va împlini orice dorință care ne este de folos. Auzind acestea m-am minunat și am

început să le spun și oamenilor să citească acest acatist, dar de 40 de ori.

Trece o perioadă de timp, și, pe când mă aflam la Tesalonic, vine o femeie la mine și-mi zice că a făcut precum i-am spus, citind acatistul, și s-a videcat de cancer; altcuiva i s-a rezolvat rapid o problemă.

Auzind acestea, am rămas pe gânduri. Să vă spun drept: nu citisem niciodată acest acatist; mă ocupam mai mult cu rugăciunea inimii.

În acea seară, ducându-mă acasă, am început și eu să citesc Acatistul Bunevestiri de trei ori, iar apoi m-am culcat. Pe când dormeam, văd în vis că se deschid cerurile și-O văd pe Maica Domnului coborând, înconjurată de slavă. S-a apropiat de mine și m-a binecuvântat, apoi m-a întrebat de ce am nevoie. I-am arătat capul, zicând că de multe ori mă doare. Atunci Ea m-a privit cu blândețe și mi-a zis că de acum nu o să mă mai doară. Apoi a continuat, zicând: <<De acum înainte să vorbești neîncetat la oameni și Eu nu te voi părăsi>>. M-a binecuvântat din nou și S-a înălțat iarăși la cer, precum venise”.

Într-adevăr, pe acest părinte l-am văzut de multe ori vorbindu-le oamenilor și împărțind gratis broșuri cu Acatistul Maicii Domnului.

După ce-am vorbit eu, a venit rândul preotului. Cu toate că nu prea dorea să vorbească, la insistențele noastre ne-a spus câteva lucruri care aveau legătură după cum rețin, cu darul înaintevererii.

Acest preot slujea de treizeci de ani, zilnic, Sfânta Liturghie și făcea câte o priveghere de toată noaptea pe

săptămână. Mai târziu, am fost și eu la biserica din Tesalonic unde slujea acest părinte. Toate femeile erau îmbrăcate cuviincios, iar capul îl aveau acoperit. Este preot căsătorit și are un copil, dar duce o viață de monah, căci după nașterea copilului trăiește în curăție cu soția.

După preot a vorbit unul din ucenicii lui, care ne-a povestit: „Nu cu mult timp în urmă mi-am cumpărat două icoane cu Maica Domnului. Una din ele am dăruit-o bisericii unde slujește părintele, iar cealaltă am păstrat-o acasă. De multe ori această icoană pe care o am acasă scoate o mireasmă de se umple toată casa. Când m-am căsătorit și părintele ne-a pus cununile pe cap, icoana pe care o dăruisem bisericii a scos atâta mireasmă de s-a umplut toată biserica, aducând tuturor bucurie cerească. Acest lucru s-a repetat de mai multe ori”.

Cu binecuvântarea părintelui, ne-a mai povestit un lucru întâmplat la Ierusalim: „Anul acesta m-am împărtășit la Sfântul Mormânt. În mâna părintelui am văzut Sfânta Împărtășanie că era carne și sânge. În clipa în care am înghițit-O am simțit atâta bucurie și dulceață de parcă nu mai eram în trup. Această stare a ținut trei zile”. Un lucru înspăimântător, dar minunat!

Apoi ne-a vorbit altul, Atanasie: „Eu, zicea el, aveam un fel de mândrie și niciodată nu mă închinam la Sfintele Icoane, ci doar făceam Sfânta Cruce și le sărutam. Odată, m-am dus în insula Thinos, unde se află o icoană făcătoare de minuni a Maicii Domnului zugrăvită de Sfântul Apostol și Evanghelist Luca.

Ajungând în fața acestei minunate icoane, vorbeam în sinea mea cu Maica Domnului: <<Tu știi că eu nu pot să-Ți fac închinăciuni; Te rog să mă ajuți!>> Pe când ziceam acestea, am văzut căzând o floare din coroana Maicii Domnului. Atunci m-am aplecat și am luat-o s-o pun la loc. În acel moment, a mai căzut una, și m-am aplecat din nou s-o ridic și pe aceea. Și punând-o la loc, a căzut și a treia. După ce am luat-o, mi-am dat seama că de fapt făcusem trei închinăciuni înaintea Maicii Domnului. Înțelepțindu-mă din această minune și văzând cu câtă bunătate m-a muștră Preasfânta Stăpână, de atunci am început să fac câte trei închinăciuni în fața icoanei Sale>>”.

Al treilea a spus și el că, rămânând odată fără bani s-a rugat la Maica Domnului și în ziua următoare a primit un CEC de unde nu se aștepta.

Al patrulea cu greu s-a lăsat convins să ne vorbească. Ne povestea despre un om care mergea regulat la biserică, participând la Sfintele Slujbe, dar nu se împărtășea. La sfârșitul slujbei, când alții se împărtășeau, ar fi vrut și el să se împărtășească, dar, se socotea nevrednic și păcătos. Stând mai deoparte și privind la icoana Maicii Domnului a văzut-O vie, iar Ea, uitându-se cu blândețe la el. I-a zis: „De ce nu te împărtășești?”. „Preasfântă Stăpână, sunt nevrednic”, a răspuns el. Atunci Stăpâna i-a zis: „Vrednici nu vom fi niciodată, du-te și te împărtășește...”. Spunând acestea, tânărul a început să plângă-n hohote și, așezându-se într-un colț, a rămas acolo, continuându-și pocăința.

Am rămas cu toții în tăcere, fără a mai îndrăzni a zice ceva.”(Până aici din cartea Povestiri Duhovnicești a Pr. Pimen Vlad de la Sfântul Schit românesc Lacu – Sfântul Munte al Maicii Domnului

SFÂNTUL ACOPERĂMÂNT AL MAICII DOMNULUI

†Un om pe nume Nicolae Luncă, cunoscut al fratelui Traian, avea multe ispite și necazuri în familie și de aceea se ruga mult Maicii Domnului. Preasfânta Născătoare de Dumnezeu l-a ajutat de nenumărate ori și l-a scos din multe și felurite ispite. Odată trecea printr-o perioadă foarte grea și simțea că nu poate depăși ispita mare care-l încerca. Supărat și îngrijorat s-a culcat și, cum stătea așa, se gândea: „Oare Maica Domnului numai pe mine mă are, nu are și pe alții să-i ajute? Să nu O mai deranjez și eu cu problemele mele...” Și nu s-a mai rugat Ei ca altădată. După un timp a adormit și în vis i-a apărut Maica Domnului stând lângă patul lui, cu Preacinstitul Ei Veșmânt ridicat și acoperind cu jumătate din pulpana lui tot cerul și pământul, cu toată lumea de pe el. Uitându-se la Nicolae cu dragoste, l-a întrebat:

- Pot Eu deodată să-i ajut și să-i miluiesc pe toți sărmanii, necăjiții, scârbiții, străinii, bolnavii, pe toți oamenii care-Mi cer ajutor? Nicolae, cutremurat de prezența neașteptată a Maicii lui Dumnezeu care i-a arătat mila Ei cea prea mare pentru făptura omenească – cum ține Ea sub Sfântul Ei Acoperământ întreaga lume, a răspuns:

- Da, Măicuța Domnului, poți!!! După răspunsul lui Nicolae, S-a făcut nevăzută, iar acesta, înspăimântat, a căzut din pat.

Trebuie să O rugăm mereu pe Cea care este grabnic ajutătoarea noastră, singura nădejde neînfruntată și folositoare a creștinilor, Măicuța Domnului, care „ e atât de mult lângă noi, atât de mult ne iubește, și e supărată pe cei care nu-i cer nimic”, așa cum spune Părintele Arsenie Papacioc. „E o mare greșeală să nu-I cerem ajutorul!”

††În comuna Bănești, din județul Prahova, lângă Câmpina, era un milițian care lucra la circulație, pe nume Traian Popa. Era căsătorit cu o ardeleană foarte credincioasă. Deși erau pe vremea comuniștilor, când afla că vine fratele Traian în comună și adună oamenii să le predice, își anunța soția și-i cerea să afle la ce casă este fratele Traian ca să meargă și ea să-l asculte.

Vremurile erau cumplite și era interzis oamenilor să aibă icoane, dar milițianul avea dragoste de acestea și ținea multe icoane în casă. Odată l-a vizitat un căpitan de la București și, văzând icoanele, l-a amenințat că-l dă afară din serviciu dacă nu le dă jos de pe pereți.

-Nu-i nimic, puteți să mă dați și afară, eu acolo le las unde le-am pus; soția mea e o femeie credincioasă și credința ei o face așa cuminte și bună, a zis milițianul.

Văzând că n-o scoate la capăt cu Traian Popa, și impresionat de hotărârea fermă a acestuia, căpitanul i-a spus:

-Bine, tovarășe Traian, dacă de-asta te înțelegi bine cu soția dumitale și pentru că ești și băiat bun, rămâi la circulație, eu n-o să-ți fac nici un rău...

A trecut ceva timp de la această întâmplare și Traian Popa a descoperit că are cancer. Boala era foarte avansată, nu s-a putut face nimic și, după o suferință grea, a murit. Soția îndurerată l-a înmormântat și pentru parastasul de 40 de zile a mers la fratele Traian să-l roage să adune o sută de frați, ca să facă și ea o pomană mare pentru sufletul soțului ei adormit. O femeie comunistă din comună aflând ce fel de parastas vrea să facă aceasta, a mers la ea și i-a spus „să nu facă ceva așa de mare, că e cheltuială multă, deranj” și alte lucruri de felul acesta. Soția lui Traian Popa n-a acceptat sfatul, răspunzându-i acesteia că „a avut un soț bun și că va face așa precum a hotărât”.

După această discuție, femeia necredincioasă a mers acasă și, în seara acelei zile, a avut un vis mare: la doamna Popa în curte erau adunați pentru parastas cei o sută de frați și deasupra lor, în aer, era un covor minunat, ceva ce nu mai văzuse, de o mare frumusețe, țesut cu o măiestrie rară; era Sfântul Acoperământ al Maicii Domnului și acoperea toată curtea. Pe covor erau niște flori atât de frumoase - cum nu există pe pământ; fiecare om de sub covor avea câte o floare a lui din care picura apă pe el; Maicuța lui Dumnezeu din mila Ei cea mare spăla cu lacrimile Ei pe cei de acolo. Fratele Traian era la poartă, în marginea covorului, și-i striga pe oameni să vină toți sub Acoperământul Preacuratei Fecioare Maria, ca să-i

binecuvânteze Maica Domnului. Și au venit și oameni care erau împotriva Bisericii, a venit și femeia necredincioasă ca să fie binecuvântați cu lacrimile Maicii Domnului.

După ce s-a trezit din vis femeia atee a mers la casa doamnei Popa, i-a povestit visul cutremurător pe care-l avusese, a ajutat și ea cu bani și alimente la pomană, și a venit și la parastas ca s-o binecuvânteze și pe ea Măicuța Domnului. Apoi a mers la fratele Traian și a cerut voie să povestească oamenilor ce a visat, dar el a oprit-o, deoarece femeile nu au voie să vorbească în adunări și în Biserici. Visul a fost făcut cunoscut însă oamenilor de fratele Traian în ziua aceea, arătînd pe femeia ce visase și, peste tot pe unde mergea și-l povestea, oamenii plîngeau și binecuvîntau pe Maica Domnului pentru dragostea Ei cea preadulce și mila Ei cea nemăsurată pentru făptura micuță a mâinilor lui Dumnezeu – omul.

BISERICA

PAȘII DE MARE PREȚ

Un pustnic bătrîn, mergînd spre biserică, se gîndea: „Am să-mi mut chilia mai aproape de biserică, să fac mai puțin efort. Sunt bătrîn și bolnav și chilia mea e departe de biserică.” Și tot mergînd, a auzit pași în urma sa. Privind înapoi, a auzit un înger care scria ceva „Ce scrii acolo, Sfinte îngere?” I-a întrebat pustnicul. „Scriu pașii tăi spre biserică.” Atunci, pustnicul își zise: „O să-mi mut chilia în vârful muntelui ca Sfîntul înger să-mi noteze

cât mai mulți pași”. Dumnezeu este atât de bun, încât și efortul de a merge la biserică ți-l socotește faptă bună.

ATENȚIE

Un mitropolit, dorind să vadă cât de atenți sunt credincioșii în timpul Sfintei Liturghii, a folosit o metodă foarte interesantă: lua câțiva clopoței și, venind în timpul Liturghiei la ușa bisericii, îi arunca jos făcând zgomot. Dacă toți credincioșii se întorceau să vadă ce e în spate, mitropolitul ar fi înțeles că oamenii acestei biserici nu sunt credincioși și atenți la slujbă, însă bucuria lui a fost nespus de mare, când în biserică nici un credincios nu s-a întors, ei fiind atenți și concentrați la Sfânta Liturghie.

Așa să facem și noi, iubiți credincioși. Trebuie să fim atât de atenți la Sfânta Liturghie, încât nimic să nu ne facă să ne gândim în altă parte, pentru că în Sfântul Altar, Hristos se jertfește pentru sufletele noastre.

SUNT PIERDUT...

-Sunt pierdut, prietene! a spus un necredincios unui bun creștin.

-Bucură-te, dragul meu! îi răspunse senin cel credincios.

-Cum așa?

-Da! Fiindcă Hristos a venit să găsească și să mântuiască pe cel pierdut. Deci El pentru tine s-a jertfit și a murit.

-Atunci eu ce trebuie să fac? a întrebat mirat necredinciosul.

-Simplu, să ieși în calea Lui ca El să te găsească.

-Și care este calea Lui?

-Biblia și Sfânta Biserică.

Și de atunci necredinciosul a înțeles ce trebuie să facă.

BISERICA TE PURIFICĂ

Un bătrân călugăr, care-și petrecea viața mai mult în rugăciune și în meditație, s-a plâns într-o zi starețului:

-Părinte stareț, iertați-mă, dar mie nu-mi rămâne nimic în cap din slujbele ce se țin la Biserică, și nici din rugăciunile mele particulare. De aceea v-aș cere să fiu scutit de slujbele ce se țin la biserică. Starețul a socotit cu gândul că cererea lui e o călcare de rânduială, și i-a dat un canon.

-Să iei, Prea Cuvioșia Ta, unul dintre aceste două coșuri de nuiele, să cari trei zile cu ele apă de la izvor și să umpli un butoi care este în spatele mănăstirii. Sper că Dumnezeu te va lumina și, la sfârșitul celor trei zile, vei înțelege că slujbele de la biserică sunt totuși foarte folositoare.

Erau alături două coșuri, amândouă pline de noroi. Se cărase cu ele bălegar. Și-apoi cum să cari apă cu un coș de nuiele?

Dar ascultarea era ascultare.

Bătrânul se mâhni puțin în sufletul său, dar își făcu ascultător semnul Sfintei Cruci și porni la treabă. Trei zile cără apă tăcând drumul de la izvor până la butoi, dar degeaba. Când ajungea la butoi, coșul era gol. Și astfel nu

a pus nici o picătură de apă în butoi. A treia zi spre seară, așeză coșul cu care a lucrat lângă celălalt, și a mers să spună starețului că a isprăvit ciudata sa ascultare. Starețul i-a ieșit înaintea și s-au îndreptat amândoi spre cele două coșuri.

-Oare de ce ți-am dat canonul, părinte? Aha, pentru că socoteai că slujbele nu-ți sunt de folos și ai cerut să nu mai participi la ele, nu-i așa?

-Cum să înțeleg? ripostă bătrânul. Am înțeles doar că trebuie să dau ascultare. Asta are înțeles. Atât. În rest, am rămas tot la ce gândeam înainte.

-Eu știu că ai făcut ascultare, răspunde calm părintele stareț. Dar eu altceva am urmărit. Vezi, Sfinția Ta: aici sunt două coșuri, cum erau și acum trei zile, când ți-am dat canonul. Cu unul ai lucrat, cu unul nu. Sfinția Ta, nu vezi nici o deosebire între ele?

-Unul e murdar, iar celălalt e curat.

-Care e curat?

-Cel cu care am cărat apă.

-Vezi? îi zise starețul. N-ai putut umplea butoiul de apă cu el, fiindcă coșul n-a ținut apa. Dar cărând mereu apă cu el, coșul s-a curățit. Vezi ce frumos e? Așa e și cu mintea ta. Ți se pare că nu reține nimic, dar participând mereu la slujbele bisericii se întâmplă ceva: sufletul se curăță, se purifică.

Atunci călugărul lămurit făcu metanie, ceru iertare și se întoarse în chilie luminat.

Când bătu clopotul de slujbă, fu cel dintâi care intră în biserică.

PÂNZA ȘI SUFLETUL

Un preot se plimba pe marginea unui râu care trecea prin parohia sa. La un moment dat se întâlnește cu o femeie credincioasă, care frecventa cu regularitate Sfânta Biserică. Femeia spăla în râu o pânză. Preotul, curios să vadă ce înțeleg femeile din misiunea sa preoțească, o întrebă pe femeie:

-Ce ai înțeles dumneata din predica mea de duminică?

Femeia, sinceră din fire, i-a răspuns:

-N-am prea înțeles mare lucru, părinte. Mă iertați Preotul, mâhnit, îi zise:

-Înseamnă că am vorbit zadarnic pentru dumneata. Vii degeaba la biserică.

Femeia îi răspunse calm, arătându-i pânza:

-Părinte, pânza pe care apa o face așa de curată, cunoaște ceva despre apă? E de-ajuns că apa trece prin ea, și o face albă. Așa și cu predica Sfinției Tale, Părinte: de-ajuns că predica trece prin sufletul meu, mă înduioșează, și sufletul meu se curăță. Chiar dacă eu nu mai țin minte acum mare lucru.

Mulțumit de răspunsul femeii, preotul înțelese că predica sa a avut într-adevăr folos duhovnicesc.

AMESTECUL DRACILOR ÎN TREBURILE OAMENILOR CA SĂ NU MEARGĂ LA BISERICĂ

Sfântul Antonie îl întreabă pe diavol:

-Cum înșeli tu pe creștini?

Diavolul îi răspunde:

-Simplu. Caut să-i îndepărtez de Dumnezeu și de biserică.

-Cum?

-Păi, duminica dimineța, merg la ei în pat și le dau o lene mare, încât nu se mai scoală să meargă la biserică sub pretextul că sunt oboșiți.

-Și dacă totuși se scoală să meargă la biserică?

Dacă totuși se scoală, merg în șifonier, și de aici declanșez o întreaga ceartă!

-Cum?

-Păi, femeia acum descoperă că nu a călcat cămașa, că nu a pus un nasture la haină, și văzând acestea, bărbatul se supără și nu mai merge la biserică.

-Și dacă totuși trec și peste aceste ispite, și merg la biserică?

-Dacă merg la biserică, mă țin după ei la biserică și acolo îi fac să nu fie atenți la slujbă!

-Cum?

-Păi simplu. Le fac pe femei să se întrebe una pe alta de unde au găsit pantofii, fustele, baticurile, și așa se declanșează o întreagă discuție. Care distrage atenția de la slujbă.

-Asta faci femeilor. Dar bărbaților ce le faci?

-Și pentru bărbați am o soluție: după slujbă, îi fac să se invite unii pe alții la cârciumă, să ia un păhărel, și de la unul ajung la mai multe păhărele, astfel îmbătându-se, ei ponegresc Biserica de la care au plecat.

Mirat de șiretlicurile diavolului, Sfântul Antonie a spus: „Creștinilor, trăiți în frica lui Dumnezeu și cinștiți ziua Domnului. Nu vă lăsați înșelați de Satana, care vrea să vă arunce în focul Iadului prin tot felul de ispite și năluciri. Căci dacă veți rezista, Dumnezeu vă va răsplăti văzând răbdarea voastră. Fiți tari și cuceriți împărăția lui Dumnezeu!”

SĂ MERGI LA BISERICĂ, FIUL MEU!

Pe vremea când încă se mai făcea comerț cu oameni în piețe, era un om bogat care avea un fiu. Acesta, pe nume Teofil, a fost crescut în frica lui Dumnezeu și respect față de tatăl său. La un moment dat, omul a rămas fără avere, fără să-și mai poată întreține familia. În această situație, tatăl îi spuse copilului:

-Fiul meu! Dacă Dumnezeu ne-a dat în starea aceasta, trebuie să facem ceva, ca să ne asigurăm măcar hrana cea de toate zilele. De aceea, trebuie să accepți să te vând ca rob, ca astfel, cu banii obținuți, să trăiesc și eu și să ai și tu hrana cea de toate zilele.

-Da, tată! Accept cu plăcere acest lucru, și dacă voi putea, te voi ajuta, pentru că ești părintele meu.

Au mers la târg și l-au vândut pe Teofil unui prinț foarte bun. Despărțirea a fost emoționantă. Au plâns amândoi, înduioșați de faptul că nu se vor mai vedea, însă, înainte de a se despărți, tatăl l-a mai rugat pe Teofil ceva:

-Fiul meu, aș vrea să-mi ascuți un sfat pe care să-l ții minte până la moarte. De fiecare dată când auzi

clopotul bisericii, în duminici sau sărbători, să mergi la slujbă, indiferent de ascultarea pe care o ai. Să te rogi la Dumnezeu și apoi să pleci la ascultare.

-Da, părintele meu! Am să fac acest lucru în amintirea ta. Și așa s-au despărțit, plecând fiecare la ale sale.

Acasă la prinț, dovedind multă seriozitate, și fiind o slugă bună și credincioasă, prințul l-a pus mai mare peste slugile sale și administrator al casei sale. Dar cum satana nu vrea ca aleșii lui Dumnezeu să fie fericiți, i-a pregătit o cursă cumplită. Într-o zi, mergând prințul la vânătoare, și-a uitat acasă tolba cu săgeți. Și bineînțeles, a trimis înapoi pe cea mai bună slugă a sa, pe Teofil.

Acasă, Teofil, găsi pe prințesa păcătuind cu o slugă. Dar el și-a văzut de ale lui, mergând în grabă înapoi la prinț. Când s-au întors de la vânătoare, prințesa l-a acuzat pe Teofil că ar fi vrut să păcătuiască cu ea. La fel ca la casa lui Putifar, fiind credincios, Teofil n-a ripostat nimic ca să nu afle prințul ceva despre prințesa. Atunci s-a hotărât, în taină, ca Teofil să fie decapitat. Prințul a vorbit cu călăul, spunându-i:

-Mâine dimineată, prima slugă care va veni la tine, îi tai capul, iar când va veni a doua slugă, îi dai capul primei slugi într-o pungă.

Zis și făcut.

Dimineata, Teofil a fost trimis la călău cu o „treabă importantă”. Dar pe drum el a auzit clopotul bisericii și și-a amintit de tatăl său, și de făgăduința făcută lui. A mers la biserică, a stat la slujbă, și apoi a mers la călău.

În acest timp prințesa cea păcătoasă și nerăbdătoare a trimis pe sluga cu care păcătuisese să-i aducă capul lui Teofil de la călău. Dar pentru călău, sluga păcătoasă a fost prima slugă care a venit, și i-a tăiat capul. Venind apoi Teofil, a primit capul slugii păcătoase într-o pungă și s-a întors acasă. La sosire, văzând prințesa că Teofil trăiește, a înțeles că era o minune dumnezeiască. Atunci ea a căzut la picioarele prințului spunându-i tot adevărul și mărturisindu-i nevinovăția lui Teofil.

Iată, iubitorilor, ce înseamnă ascultarea de părinți, credința în Dumnezeu și mergerea în toată vremea la Sfânta Biserică. Dacă Teofil nu mergea la Sfânta Biserică, nu era izbăvit de moartea nedreaptă care i se pregătise. Dar Dumnezeu îl ajută pe cel credincios, și-l pedepsește pe cel păcătos.

SFATUL LUI SATANA DESPRE BISERICĂ

Un diavol era foarte supărat că un om pe care-l ispitise se hotărâse să meargă la biserică. Atunci, el s-a dus la Satana întrebându-l ce să facă. Acesta i-a răspuns: „Fă-l să se preocupe în biserică de lucruri mărunte, să se gândească, de pildă, că preotul nu are voce, că o femeie are rochia murdară, că vecinul lui nu știe să cânte, că paracliserul e ipocrit, etc. Și, în felul acesta, nu se va mai concentra la rugăciune”.

SFÂNTA CRUCE

Sfânta Cruce este semnul prin care un creștin se distinge cu ușurință de ceilalți oameni. Și de fapt de ce

avem noi creștinii o așa de mare cinste pentru acest minunat semn? Ce înseamnă crucea pentru noi?

Crucea este lucrul prin care Mântuitorul nostru Iisus Hristos a zdrobit moartea și ne-a răscumpărat pe noi din blestemul adamic. Prin cruce înțelegem jertfa; prin cruce înțelegem răscumpărare și înviere.

Crucea, în înțeles material, este lemnul pe care Mântuitorul a fost răstignit în sens spiritual, crucea este suferința prin care noi trecem în viață și prin care ne dobândim mântuirea sufletului nostru. Acest semn și-a dovedit puterea prin multele minuni pe care le-a făcut în decursul istoriei și prin faptul că ne este de un mare ajutor nouă creștinilor.

CRUCEA LUI HRISTOS

Făcând săpături pe Golgota, Sfânta Elena, mama Sfântului Constantin cel Mare, a găsit, după osteneală, trei cruci. Una dintre ele era cea pe care fusese răstignit Mântuitorul nostru Iisus Hristos. Dar care dintre ele era?

Întâmplător pe acolo trecea un cortegiu cu un mort. Și atingând prima cruce de mort, nu s-a întâmplat nimic. Cu a doua cruce la fel s-a întâmplat. Dar când a atins a treia cruce de mort, acesta a înviat și toți au înțeles că aceasta este o minune dumnezeiască și că Aceasta este crucea lui Hristos. Din această Sfântă Cruce se păstrează și astăzi părțile la Ierusalim, la Sfântul Munte al Maicii Domnului, la Sfânta Mănăstire Cozia și în multe alte locuri din lume.

A-ȚI LUA CRUCEA

Un tânăr englez, care tocmai se întorsese din armată, avea tatuată pe spate o cruce mare, care-i acoperea toată spinarea. Întrebat ce-i cu crucea, el povestea: am făcut ce ne îndeamnă Iisus: „Ia-ți crucea ta!” Și, de când o am, mi s-au întâmplat multe lucruri minunate. La noi în armată se bătea cu biciul. Te dezbrăca, te lega de un stâlp, și-ți aplica 20, 30, 40 de lovituri. Când m-am dezbrăcat prima oară ca să mă pedepsească, văzând crucea pe spate, n-au îndrăznit să dea cu biciul. Erau și ei creștini.

CARE-I CRUCEA MEA

Un om a primit de la Dumnezeu o suferință. Văzând că este vorba de o boală mai grea, credea că Dumnezeu i-a dat o cruce prea grea, el nefiind obișnuit cu suferința și atunci cârtea. Dar într-o noapte a visat un vis. Se făcea că un înger l-a dus pe un deal unde erau sute și sute de cruci. Unele de aur, altele de argint, unele de lemn, altele de marmură, unele mici, altele mari, ca o pădure de cruci. Ajunși la ele, îngerul îi zise: „Alege-ți o cruce de aici și apoi vino înapoi la mine. Văzând că are această posibilitate a alergat îndată să ia crucea cea mai mare - din aur. Încercând să o ridice, a văzut că era imposibil. Era prea grea pentru el. A mers apoi la cea de argint. Dar nici pe aceasta n-a putut să o ridice. Văzând că cele mari și prețioase sunt grele, și-a ales una frumoasă din lemn, pe care o putea ridica și care era tocmai potrivită pentru ei. Văzând alegerea sa, îngerul i-a zis: „Vezi, creștine? Asta e crucea ta. Sunt alții care suferă mai mult și aceia pot duce

aceste cruci mari. Ei sunt Sfinții care au dus până la capăt suferința lor, cu bucurie și mulțumind lui Dumnezeu. Pentru tine, această suferința, este mai bună. Ea te duce la Dumnezeu dacă ești mulțumitor și nu hulești pe Dumnezeu pentru ea.”

EVREUL ȘI CRUCEA

Se povestește că un evreu, care avea o prăvălie odinioară într-un sat moldovenesc, a angajat un țăran ortodox să-l ducă în oraș cu căruța, spre a cumpăra marfă. S-au împăcat la preț și au plecat. Când, încă în sat fiind, au trecut pe lângă biserică, evreul s-a adresat dintr-o dată speriat țăranului:

-Bade, întoarce-te, nu mai mergem.

-Dar ce s-a întâmplat, jupâne?

-Nimic, dar nu mai merg cu dumneata.

A întors țăranul și când l-a lăsat la poartă pe evreu l-a întrebat ce s-a întâmplat.

-Păi cum puteam să merg cu dumneata? Ai trecut prin fața bisericii și nu ți-ai făcut cruce. Religia ta îți spune sa-ți taci cruce, iar dumneata nu-ți ascuți religia, înseamnă că ești un om periculos. Puteai să mă omori într-o pădure și să-mi iei banii!

-Cum așa, jupâne?

-Da! Eu nu am încredere în dumneata. Dacă n-ai teamă de Dumnezeu, poți face orice, mă pot aștepta la orice de la dumneata!

PUTEREA CRUCII

În Constantinopol era un tânăr scriitor, slujitor la un boier. Acest boier era un mare vrăjitor, însă tânărul nu știa acest lucru. Într-o zi, boierul l-a invitat pe tânărul scriitor într-o călătorie. Au încălecat amândoi și au pornit la apusul soarelui. Au mers până s-a întunecat, ajungând departe într-un câmp. Și tot mergând, au ajuns la un palat mare. Coborând amândoi de pe cai, au intrat înăuntru. Acolo, pe tron ședea un ofițer, înconjurat de multe slugi. Ajungând lângă acesta, ofițerul porunci să se aducă un jilț și pentru boier. Aducându-se de îndată jilțul, au început amândoi să stea de vorbă, boierul mulțumindu-i ofițerului pentru toate binefacerile ce i le-a făcut. Atunci tânărul a înțeles că este vorba de Satana și că boierul său este vrăjitor. După ce au stat puțin de vorbă, Satana a întrebat:

-Dar acest tânăr cine este? Este cumva robul meu?

Dar tânărul a răspuns:

-Sunt robul Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh. Și a făcut semnul crucii. Și dintr-o dată totul a dispărut, și palatele, și jilțurile, inclusiv boierul, pe care diavolii l-au răpit în Iad, împreună cu trupul său. Iată deci câtă putere are Sfânta Cruce asupra dracilor și cât de mare valoare are faptul că mărturisim pe Dumnezeu. Oriunde, când trecem pe lângă biserică, să ne închinăm cu orice preț. Aceasta este o mărturisire a credinței tale. Și nu este o rușine. Pentru că dacă tu nu te rușinezi de Dumnezeu aici, pe pământ, nici Dumnezeu nu se va rușina de tine la judecata de apoi.

DESPRE PREOȚIE

STATUIA FĂRĂ CAP

Într-un orașel din sudul Franței se află o statuie fără cap. La întrebarea care este istoricul acestei statui și de ce nu are cap, ghidul răspunde:

Este vorba de un preot care a dovedit că secretul spovedaniei nu poate fi divulgat sub nici o formă. Și iată cum:

Acest preot a fost acuzat într-o zi că a ucis un om. Poliția a dovedit că la locui crimei nu s-a aflat decât el. A fost judecat și cu toate că era nevinovat, a fost decapitat în fața conducătorilor săi.

După o perioadă de timp, în fața judecătorului s-a prezentat o femeie, care i-a zis; „Eu am ucis pe omul acela pentru care l-ați decapitat pe preot. Mă muștră conștiința și nu mai pot rezista. De aceea am venit să vă spun adevărul. Și încă acesta nu este totul. Cu o seară înainte de a fi decapitat, am mers la preot și i-am spus, la spovedanie, că eu l-am omorât pe acel om. În ziua procesului putea să mă pârască, dar a preferat să moară fără să divulge ceea ce-i spusese eu la spovedanie.

FERICIRE

Un împărat păgân, închinător de idoli, avea un singur fiu, urmaș al tronului său. După ce copilul a învățat carte, împăratul l-a trimis la preotul creștin să-l

Învețe religia creștină. Preotul, temându-se de împărat, s-a dus la el și l-a întrebat:

-Împărate, chiar ți-ai trimis copilul la mine să-l înveț despre creștinism?

-Da! Eu vreau ca copilul meu să fie fericit. Pentru că cei mai fericiți oameni din împărăția mea sunt creștinii.

Fericiți cei curați eu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu!

PREDICĂ CU FAPTA

Un preot a primit de la unul din bătrânii satului său suma de un milion de lei. Văzând această minunată facere de bine, l-a rugat pe episcopul bisericii să împartă toți acești bani săracilor din partea sa. Atunci, unul dintre săracii care a primit această frumoasă milostenie a zis:

-Părintele predică frumos. Dar cea mai frumoasă predică a sa a fost această faptă bună.

LA CE FOLOSESC PREOȚII

Într-un compartiment de tren călătoreau doi bărbați. Unul era miner, iar celălalt probabil intelectual, cu pretenții de ateu. La un moment dat, pe coridor trece un preot. Intelectualul îi spune minerului:

-Preoții ăștia nu sunt de nici un folos. Ei nu produc nimic. Ar trebui să dispară din societate.

-Ascultă, domnule! Suntem singuri în acest compartiment, este noapte, și mi-ar fi ușor să te ușurez de banii pe care îi ai, să-ți dau o bătaie bună și să te las aici

leșinat. Dar nu-ți fac nimic, pentru că am învățat la Biserică, de la preoți, să cinstesc pe aproapele meu.

Așadar preotul, care pentru intelectual nu avea nici o importanță, i-a fost de folos chiar lui.

PUTEREA PREOȚIEI - MINUNI DIN VIAȚA FRATELUI TRAIAN

†Pe 17 iulie 1957 în timpul serviciului și din cauza acestuia a avut loc următorul accident: în timp ce repara un utilaj tavanul minei s-a surpat, căzând pe el o “humă” de 800 de kilograme; el fiind aplecat huma l-a îndoit cu capul între picioare. În mină mai erau doi oameni cărora le era frică să intervină deoarece urma să se surpe pe deasupra, cum se întâmpla de obicei, pământ cu copaci, care i-ar fi omorât pe toți. Fratele Traian și-a spus: “Doamne, în mâinile Tale îmi dau sufletul”, dar o voce (îngerul păzitor) i-a spus: “Stai liniștit, nu te teme, te vor scoate de aici”. După 18 minute au venit minerii care i-au certat pe cei doi că nu au intervenit, au ridicat huma și l-au scos pe fratele Traian de sub ea.

A fost dus la spital, unde a fost consultat de celebrul doctor Arsene și de doctorița Horvat care i-au spus că “sigur moare în șapte zile, că nu poate fi operat, că are coloana vertebrală fracturată și prin operație ar putea să se distrugă măduva spinării”.

Soția fratelui Traian, Aurica Bădărău, (Mămăica), deși erau pe vremea comuniștilor, s-a dus la miezul nopții și-a chemat un preot, care l-a spovedit și l-a împărtășit, astfel că și-a revenit și a mai rămas un an de zile în spital.

Anul acesta s-au împlinit 51 de ani de la accident și fratele Traian este încă în viață, deși alți mineri cunoscuți care au avut accidente asemănătoare, dar nu așa de grave, n-au supraviețuit mai mult de șase ani, deoarece nu erau în legătură cu Biserica.

Fratele Traian spune de atunci că “pentru mine personal preotul este Dumnezeu pe pământ”.

La 38 de ani de la accident a avut un blocaj renal și a fost dus din nou la spital. I s-au făcut patru sondaje, dar în loc de urină a curs sânge. Personalul sanitar de acolo nu i-a dat șanse de supraviețuire decât foarte mici și numai prin operație; au amânat operația până luni, fiind ziua de sâmbătă.

Pentru a apela din nou la puterea preoțească fratele Traian s-a întors acasă și l-a rugat pe părintele Sorin Andreescu, parohul Bisericii din Călinești, care încă mai trăiește, să vină duminică după Sfânta Liturhie împreună cu un alt preot să slujească taina Sfântului Maslu. Când a intrat în cameră părintele Sorin a făcut o cruce mare pe tot corpul fratelui Traian și a zis: “Să plece boala de la robul Tău Traian și să vie sănătatea peste el”. În clipa aceea fratele Traian a început să simtă furnicături în tot corpul. După Evanghelia a patra a Sfântului Maslu au început rinichii să funcționeze și și-au dat drumul complet după Evanghelia a șaptea. De atunci nu a mai avut niciodată blocaj renal. Luni, în loc să se opereze cum era programat, l-a chemat pe părintele Sorin să-i mulțumească. Acesta s-a așezat pe pat lângă fratele Traian și a început să plângă zicând: “Nici noi nu știm ce

lucrează Dumnezeu prin noi, preoții!” și i-a dat canon ca să povestească această minune la toată lumea.

††Domnul Gheorghe Popescu din orașul Ploiești a fost director general al regiunii Prahova pe vremea comuniștilor. Datorită unor dureri foarte mari de burtă s-a internat la spital în București pentru a fi diagnosticat. S-a decis o intervenție chirurgicală abdominală. În operație medicii au descoperit că avea cancer al colonului în ultimul stadiu, inoperabil. I s-a cusut burta la loc și i s-a spus că trebuie să meargă acasă deoarece nu i se mai poate face nimic, dar, dacă vrea, mai poate veni la control până va muri.

Vestea l-a zdruncinat profund și, deși era încă în putere – avea 52 de ani, s-a gândit că viața nu mai are rost și decât să se chinuie și pe el și pe cei din jur mai bine se sinucide. Ajuns acasă și-a încărcat arma de vânătoare, și-a pus-o la tâmplă și, când să tragă, a intrat în cameră prietenul lui cel mai bun, domnul Ionică:

-Ce faci? l-a întrebat acesta îngrozit.

-Viața mea nu mai are nici un sens! Am cancer în ultimul stadiu și decât să mă chinuiesc și pe mine și pe alții mai bine mă omor!

-Dacă tot vrei să mori, ce te costă să vii cu mine la cineva care te iubește?

-Pe mine? Cine mă iubește și eu nu-l cunosc?

-Vino și vezi!

Au luat mașina și s-au dus la fratele Traian. Fratele Traian ne povestește:

„A venit la mine domnul Gheorghe Popescu, un om voinic, prezentabil și isteț. Mi-a povestit cine este și ce voia să facă. L-am lăsat să vorbească și apoi l-am luat mai tare:

-Țara a avut încredere în dumneata și te-a făcut director al Prahovei și acum vrei să te îngroape ca pe Iuda?

El s-a îndreptățit:

-Am soție și o fată și nu vreau să le împovărez să mă îngrijească până voi muri!

Atunci eu m-am răstit la el:

-Bravo, domnule director, dar le-ați întrebat și pe ele ce vor? Grozavă ușurare le aduceți! Dacă vă găseau mort în casă ce se întâmpla? Ce exemplu lăsați în familie? Le lăsați ca moștenire un Iuda spânzurat ca să aibă toată viața pătată de noroi și fata să fie de răs toată școala! Ia gândiți-vă la situația mea, stau la pat de 50 de ani și m-a purtat soția pe brațe atâta, întrebați-o cu ce fericire a răsplătit-o Dumnezeu? Iar celor trei copii ai mei, așa cum sânt eu handicapat, le-am făcut cu ajutorul lui Dumnezeu un rost...

-Ce să fac?

-Să crezi în Dumnezeu! El a dat boala și El o va vindeca!

-Cred!

-Atunci te vei vindeca!

Și a stat două ore cu mine și l-am catehizat (învățat) despre Dumnezeu și viața veșnică. Fiind isteț a prins repede. Peste o săptămână a revenit și l-am întrebat:

-V-ați spovedit vreodată?

-Niciodată în viață!

-Dacă vă trimit la un preot acum vă spovediți?

-Da!

Am sunat la Sfânta Mănăstire Zamfira și i-am povestit Pr. Ceaușu situația. Acesta l-a așteptat pe domnul Popescu la poarta Sfintei Mănăstiri, l-a dus în Biserică și l-a spovedit din copilărie până atunci și, pentru a-l întări, i-a dat Sfânta Împărtășanie. Ieșind din Biserică domnul Popescu n-a mai văzut lumina soarelui, ci una mult mai puternică, incomparabilă, ceva ce nu mai văzuse niciodată în viață, și nu a mai putut ajunge la mașină, deoarece nu o mai vedea; în situația aceasta a fost dus de mână la telefon pentru a mă suna. Mi-a spus că în loc de soare vede o altă lumină și m-a întrebat ce i se întâmplă; i-am spus:

-Nu-ți fie frică, te-a miluit Dumnezeu cu o chemare ca a Sfântul Apostol Pavel și te-a cercetat cu lumina necreată ca să spui și celor mari pe care îi cunoști, și celor mici, și doctorilor care te-au tratat, minunea pe care a făcut-o Dumnezeu cu tine și, astfel, să se întoarcă lumea la pocăință.

De atunci a mers regulat la Sfânta Biserică, s-a spovedit des, s-a împărtășit și, fiind pensionat, a devenit un propovăduitor al Evangheliei lui Hristos. Au trecut ani de atunci și domnul Popescu nu a mai avut nici o boală”.

ALTE MINUNI DIN VIAȚA FRATELUI TRAIAN

O MINUNE A SFÂNTULUI MARE MUCENIC MINA

Totdeauna li se furau din beci tot felul de alimente; ca să se păzească de hoți au pus niște dulăi, pe care însă îi găseau legați și beciul golit. Atunci, într-o zi fratele Traian și în ziua următoare Aurica, au spus acatistul Sfântului Mare Mucenic Mina și au lăsat ușa beciului descuiată; de atunci nu li s-a mai furat nimic.

În 1987 Aurica a plecat la Ierusalim și fratele Traian a rămas cu o fetiță de șase ani, Florentina. La un moment dat a trimis-o în beci să aducă cartofi. Fetița s-a întors plângând și spunând că este “un om îmbrăcat în alb pe un cearșaf alb în mijlocul beciului.” Fratele Traian i-a spus Florentinei “să meargă fără grijă că este Sfântul Mare Mucenic Mina care păzește beciul.” Fetița s-a dus, a luat cartofi fără grijă și nu a mai văzut pe nimeni în beci.

PREOTEASA VINDECATĂ DE CANCER

O cunoștință a fratelui Traian, preoteasă din județul Prahova, i-a povestit cu ani în urmă următoarele: de la începutul căsătoriei sale, ea și soțul ei, preotul, au făcut o înțelegere să trăiască în curățenie trupească (ca frații) toată viața lor; de aceea nu au avut copii. După ani de zile, la bătrânețe, preoteasa s-a îmbolnăvit grav. Neștiind ce are s-a dus la București și s-a internat. Acolo doctorul i-a spus că are cancer și că nu va mai trăi mult. La auzul veștii preoteasa a zâmbit.

- De ce zâmbești? a întrebat-o doctorul.

- Zâmbesc pentru că am nădejde la Dumnezeu, i-a răspuns femeia.

După o vreme, acolo în spital, într-un moment în care era copleșită de tristețe, preoteasa a început să plângă.

O femeie oarecare a surprins-o și i-a spus:

Nu mai plângeți! Faceți o promisiune frumoasă lui Dumnezeu și vă vindecați.

Preoteasa și-a propus să îmbrace o biserică de Paști cu veșminte de lame' și a reușit. Dar durerile nu au încetat. Atunci și-a spus că nu I-a plăcut lui Dumnezeu asta. I-a promis atunci lui Dumnezeu că își va închina viața Lui, ducându-se la mânăstire să se facă maică. Și pe zi ce trecea durerile au început s-o lase, până când i-a trecut cancerul. Dar acum îi era greu să-i spună preotului că îl părăsește, pentru că nu voia să-l supere; și tot amâna.

În zilele următoare preotul a fost chemat repede de Prea Fericitul Patriarh Teoctist, care cunoștea situația prin care treceau, pentru o propunere. Prea Fericitul l-a rugat să meargă la Mânăstirea Suzana ca duhovnic la maici. Preotul a venit acasă trist neștiind cum să-i dea vestea preotesei și, ca și aceasta, amâna să-i spună.

S-a hotărât cu greu și, într-o seară i-a spus. Soția sa a fost foarte surprinsă și, de bucurie, a sărit și l-a pupat, povestindu-i cum a lucrat Dumnezeu și cât de frumos a aranjat pentru că nici ea nu îndrăznea să-i spună și nici nu putea pleca fără acordul lui.

Și astfel au plecat amândoi la mânăstire: preotul la Suzana și preoteasa la Zamfira. Acolo a fost călugărită și îngrijește de măicuțe bolnave și bătrâne cu dragoste și mulțumind lui Dumnezeu.

O MINUNE A SFÂNTULUI IERARH CALINIC DE LA CERNICA

Cu 18 ani în urmă o femeie înstărită, foarte amărâtă, Jenica, din comuna Măgureni, județul Prahova, a venit la fratele Traian și la soția lui. Deznădăjduise pentru că nu avea copii și îi veniseră gânduri negre să plece de acasă „că degeaba mai trăiește”. Le-a cerut să-i dea ceva ca să facă copii. Aurica i-a zis să meargă împreună la Sfânta Mănăstire Cernica la racla Sfântul Ierarh Calinic, să plângă până simte că s-a răcorit și scapă de întristare; și aceasta va fi semnul că cererea i-a fost ascultată. S-au dus acolo într-o zi de lucru și Jenica a plâns ore întregi făcând pe jos o baltă de lacrimi. Când s-a liniștit a sărutat Sfintele Moaște, i-a cerut Sfântului un copil și a simțit că rugăciunea i-a fost ascultată. Întorcându-se la Ploiești s-a oprit la biserica Sfântul Gheorghe Nou și a sărutat Sfânta Icoană a Sfântului Ierarh Calinic. După o lună a rămas gravidă și a născut un băiat pe care l-a botezat cu numele de Eugen (în limba greacă = naștere bună). Fiind un copil născut din porunca lui Dumnezeu, a fost foarte cuminte: nu se juca cu băieții ceilalți („călca a popă”), a făcut liceul cu rezultate foarte bune și acum se pregătește pentru facultatea de teologie cu fratele Traian. El însuși zice că este făcut dintr-un toiag uscat pe care Dumnezeu l-a înverzit. După acest băiat, la câțiva ani, Jenica a mai avut o fetiță. Drept mulțumire a făcut la poartă o troiță spre slava lui Dumnezeu. Pururea Îl laudă pe Dumnezeu și cheamă preotul în fiecare an pentru Te Deum-ul de

mulțumire. Invită de două ori în an o sută de frați pentru pomenirea minunii și coborârii milei lui Dumnezeu la Sfintele Moaște.

MÂNTUIREA

Mântuirea este de fapt scopul vieții. Este fericirea noastră. Și nu o fericire scurtă și mică. O fericire veșnică, totală. Dar cum putem dobândi această mântuire? Simplu: prin Har, Credință și Fapte bune în biserică. Harul ne este administrat de preoți prin puterea dată lor de Dumnezeu. Ei ne dăruiesc: trupul și sângele lui Hristos, taina iertării păcatelor, celelalte Sfinte Taine, sfințirea caselor noastre, aghiazma, etc. Credința este personală, subiectivă. Fiecare creștin trebuie să fie drept, să creadă în Dumnezeul cel adevărat: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, așa cum mărturisește Simbolul de Credință Ortodox. Faptele bune sunt milosteniile, ajutorarea aproapelui, iubirea lui sub diferite aspecte.

AZI, NU MÂINE...

O tânără fată, mergând într-o zi la biserică și ascultând predica preotului, s-a hotărât în inima sa să meargă pe calea lui Dumnezeu. Voia să-și mântuiască sufletul. Dar și-a zis: „De mâine merg pe calea mântuirii”. A spus de mâine pentru că seara mergea la o petrecere. Însă la miezul nopții, fiind un cutremur, a murit sărmana. „Mâine” este vorba diavolului. Chiar în clipa în care auzi de Dumnezeu să-ți schimbi viața ta. Dacă nu faci asta de azi, ești un om pierdut

CEI DOI OLOGI

Erau într-un oraș doi ologi, cerșetori, într-o zi s-a pornit de la biserică un alai cu o icoană făcătoare de minuni și se spunea că cine se atinge de ea în timpul procesiunii va fi vindecat de orice boală. Auzind, ologii și-au zis: „Hai să fugim, că dacă ne vindecăm nu ne mai dă nimeni de pomană”. Și au plecat, de frică să nu se vindece. Așa sunt și unii creștini din zilele noastre. Preferă să zacă în păcate grele și să moară așa, decât să facă efortul să meargă la biserică și să se îndrepte sufletește.

CRIMINALUL MÂNTUIT

Trăia într-un ținut un tâlhar vestit prin cruzimea sa. Omora mulți oameni și mai ales mulți preoți. Și iată cum: după ce omora mulți oameni, mergea la preot și zicea:

-Părinte, am făcut 20 de crime. Mai am scăpare?

-Nu! Cu atâtea crime... Și la răspunsul acesta preotul era omorât. Mai făcea un număr de crime și apoi mergea la alt preot spunând același lucru și omorându-l și pe el. Ajungând la 99 de crime și, dorind să omoare un preot mai vestit, a mers în pustiu la un mare duhovnic. Întrebarea a fost aceeași:

-Părinte, am făcut 99 de crime. Mai am mântuire?

-Da, fiule, mai ai mântuire: Dacă te pocăiești din suflet și faci canon, te mântuiești.

-Am să fac părinte orice canon și n-am să mai fac nici o crimă.

Văzând părintele că este hotărât să se pocăiască, i-a dat următorul canon:

-Mergi să-ți faci un cuțit mare, găsești un om și-l pui să-l înfigă în tine de 99 de ori. Fiind crud din fire și hotărând să se pocăiască, tâlharul a zis:

-Da, părinte, o să fac asta. A mers apoi și a făcut un cuțit mare și a căutat un om să facă această crimă dar nu a găsit. Plătea mult pentru asta, dar fiecare zicea; „Cum să omor un om, cum să fac crimă?”. Văzând că nu găsește pe nimeni, s-a hotărât să se întoarcă la părintele duhovnic. Dar în drum spre părinte, găsește un bețiv, pe care-l roagă să-l omoare, că îi va da mulți bani.

-Poți să nu-mi dai nici un ban, eu tot te omor, dacă mă lași.

-Dar fii atent, de 99 de ori.

Și așa a murit criminalul, pocăindu-se de faptele lui. În timpul acesta, părintele a avut o viziune, îngerii cu mare alai, ridicau un suflet la cer. „O fi murit un pustnic”, gândi părintele. Și mergând la locul aceia, a văzut că era de fapt tâlharul, omorât prin 99 de lovituri de cuțit. Atunci a înțeles părintele că pocăința tâlharului și ascultarea canonului l-a mântuit pe tâlhar, chiar dacă acesta a săvârșit atât de multe crime.

SFATUL DRACILOR

Un sfânt părinte s-a rugat mult lui Dumnezeu să-i descopere cum înșeală dracii pe oameni. După mulți ani de rugăciune, Dumnezeu s-a arătat lui, zicând: „La miezul nopții mergi în pustie, îți iei Sfânta Cruce și Biblia cu tine

și aștepți. Dar roagă-te și fii tare, că o să vezi lucruri înfricoșătoare!”.

Și așa a făcut părintele. A mers până la locul acela și a așteptat. Deodată, la miezul nopții, apare un tron de smoală, plin de șerpi și foc. Pe el, Lucifer, urât la chip și schimonosit, cu o coroană de șerpi pe cap. A bătut de două ori din palme și deodată au apărut în jurul lui o mulțime de diavoli urâți și negri. Și a zis Satana:

-Cine găsește o metodă iscusită să înșele mai mulți oameni, îi dau tronul meu 3 minute. Și s-a făcut liniște, gândindu-se fiecare la ce metodă să folosească pentru ispitirea creștinilor. S-a ridicat unul și a zis:

-Întunecimea Ta, am găsit eu o metodă bună.

-Care ți-e numele?

-Aghiuță. Eu am să merg pe Pământ și am să spun oamenilor să vină și la Biserică dar și la cârciumă, nunți cu lăutari , meciuri, televizor. Să și postească dar să și fumeze , să mai bea o țuică că sunt și ei oameni și trebuie să-și trăiască viața asta. Să facă și ale lui Dumnezeu dar nici cu dracul să nu se strice. Pe mulți i-am înșelat cu metoda asta! Satana:

-I-ai înșelat pe cei mai proști ca tine! Că Hristos spune „Matei 6,24. Nimeni nu poate să slujească la doi domni, căci sau pe unul îl va urî și pe celălalt îl va iubi, sau de unul se va lipi și pe celălalt îl va disprețui; nu puteți să slujiți lui Dumnezeu și lui mamona.”I-ai păcălit tu o vreme dar apoi vine îngerul și le spune „Măi omule nu poți umbla pe două cărări. Ori cu dracul ori cu

Dumnezeu!”, se spovedește la popa și ne face de batjocură. Și a poruncit să fie bătut să se învețe minte.

-Mai are cineva vreo soluție?

-Eu, întunecimea Ta!

-Tu cine ești?

-Eu sunt Scărăbuță. Și am o soluție mai bună ca a lui Aghiută. Voi merge pe pământ și voi spune oamenilor că nu există Dumnezeu și că totul s-a făcut singur. Devenind atei, oamenii nu vor mai merge la biserică, nu se vor mai ruga și astfel vor fi ai noștri. Sau că există Dumnezeu dar că nu există iad și rai. Aici e iadul dacă n-ai bani, aici e raiul dacă ai ce mânca, ce bea, bani și averi multe, cinste de la oameni! Îi voi face să se distreze, să chefuiască, crezând că cu moartea se sfârșește totul. Și așa vor fi ai noștri.

-Măi tâmpitul, ești mai prost decât cel dintâi. Și tu i-ai înșelat pe cei mai proști ca tine!

-De ce, întunecimea Ta? au întrebat cu toții.

-Pentru că Hristos are pe pământ preoți, Biserică și Dumnezeu se mărturisește peste tot. Vei câștiga oameni la ateism, dar până la urmă se vor convinge de Dumnezeu. Toată Scriptura mărturisește că e Dumnezeu, e drac, e rai, e iad în veșnicie și că cine nu crede e nebun. Apoi a mai pus Dumnezeu în om și conștiința care îl muștră tare pentru păcate, uneori așa de tare că îi dă deznădejde chiar de nu îl vede nimeni când păcătuiește și asta nu poate fi ceva al materiei, dovedește existența sufletului și toate celelalte. Și a poruncit să fie bătut să se învețe minte.

-Mai are cineva vreo soluție?. Nimeni dintre draci n-a mai avut curajul să iasă ca nu cumva, în loc să fie lăudat și să se mândrească pe tron 3 minute, să primească bătaie și trimitere în fundul iadului. După multă tăcere și groază iese totuși unul mai ghebos și mai învechit în răutăți.

-Eu, întunecimea Ta!

-Tu cine ești?

-Eu sunt Sarsailă.

-Ce ai de spus, ca să nu o iei pe spinare?!

-Nici tu nu știi ce știu eu, eu am un meșteșug de-i duc pe oameni la iad cum cad fulgii de zăpadă iarna! Eu atât îi spun omului: „Este Dumnezeu, este drac, este înger, este muncă veșnică pentru păcate, este răsplată veșnică pentru fapta bună, trebuie să te lași cu totul de păcat ca să te ierte Dumnezeu și să fi cu totul cu El... dar mai ai vreme! Ești prost? Chiar de azi începi fapta bună? Ce te costă dacă o începi de mâine? Că Dumnezeu e atât de bun și pe atâția i-a iertat pe patul de moarte, n-o să te ierte pe tine dacă mai amâni doar o zi? Te vei spovedi și gata te va primi ca pe fiul risipitor și tâlharul cel bun care atât a zis <<pomeniște-mă Doamne când vei veni întru împărăția Ta>>” Dumnezeu le poruncește în Scripturi: Astăzi de veți auzi glasul Lui, să nu vă învârtoșați inimile voastre. Dumnezeu le poruncește azi, iar noi le spunem: „mâine, poimâine, la bătrânețe! Dă-mi mie ziua de azi și tu ia-o pe cea de mâine!” Și așa este păcatul la om, cum ai lua un cui mare și cu un ciocan începi a-l bate într-un lemn de stejar uscat. Dacă-i dai un ciocan, două, trei, cuiul îl poți scoate ușor. Dacă-l bați pe jumătate, este mai greu, iar dacă îl

bați de tot, trebuie să crăpi lemnul! Așa-i cu păcatul! Se bate în om prin obișnuință. Și după ce-l învăț cu lenevia și cu păcatul, stau deoparte și râd. Singur se duce la păcat. Dar mi-e greu până îl învăț să amâne fapta bună și pocăința pe mâine - până se învață cu păcatul.

Atunci Satana s-a sculat de pe tron și a bătut din palme:

-Atențiune, asta-i cea mai bună, a lui Sarsailă: să-l învățăm pe om să amâne fapta bună de pe azi pe mâine și să facă mai întâi păcatul! Că pe urmă se învață cu păcatul și fapta bună nu o mai face. Deci s-a dat Satana jos de pe tron și l-a suit pe Sarsailă, i-a dat coroană cea cu balauri și a spus:

-Atențiune, toate gloatele să-i cîntăm : „Mulți ani trăiască!”

VORBEȘTE CU DUMNEZEU!

O femeie avea un bărbat bețiv. Neconținut îl ruga să se lase de băutură, însă el nu lăsa obiceiul lui cel rău. Ea îi vorbea de Dumnezeu, de cele Sfinte, dar el nu înțelegea. Atunci femeia a mers la un preot spunându-i necazul ei. Preotul, înțelegându-i durerea, i-a zis: „Femeie, bine faci că-i vorbești de Dumnezeu și de cele Sfinte. Dar nu este de ajuns. Vorbește mai puțin cu bărbatul tău și roagă-te mai mult pentru el”. Și așa începu femeia să se roage cu putere, cu dragoste, încât soțul ei, după un timp, s-a lăsat de băutură.

RUGĂCIUNEA TE AJUTĂ

Pe la mijlocul drumului său, un vapor a întâmpinat o furtună puternică. Căpitanul dădu ordin unui tânăr marinar să se urce pe catarg și să lege o frânghie ruptă. La auzul acestui ordin, marinarul se înfricoșă. Dar merse puțin în cabină la el, apoi ieși cu curaj și legă frânghia. După ce coborî de pe catarg, căpitanul îl întrebă:

-Ai băut o gură de rachiu în cabină?

-Nu, domnule căpitan, m-am rugat lui Dumnezeu.

ÎNGERUL

Mergând printr-un sat, Sfântul Ioan cel milostiv a văzut un înger plângând la o poartă. Și l-a întrebat Sfântul:

-De ce plângi, Sfinte Îngere?

-Plâng că sufletul pe care îl păzesc eu este cu o desfrânată în casa asta. Și acasă îi plânge femeia cu cinci copii.

Făcându-i-se milă, Sântul Ioan s-a rugat lui Dumnezeu să se întoarcă omul la casa sa. După rugăciune, omul s-a întors la casa lui. Mult face rugăciunea dreptului.

RUGĂCIUNEA NEGATIVĂ

Un bun creștin, trecând pe lângă curtea unui ateu, zise:

-Te-am auzit ieri rugându-te, vecine!

-Te înșeli, răspunse ateu, eu nu mă rog niciodată.

-Așa știam și eu, dar te auzisem ieri zicând: „Să mă bată Dumnezeu!”, „Să mă trăznească Dumnezeu!”, „Să fiu al dracului!” Bagă de seamă, că Dumnezeu ar putea să te audă și să-ți îndeplinească rugăciunea și dumneata te blestemi singur. De rugat tot te rogi, dar nu te rogi cum trebuie.

RUGĂCIUNEA CONTINUĂ

Un Episcop a luat de la episcopie un creștin și i-a zis: „Singurul lucru pe care trebuie să-l faci tu toată ziua este să te rogi pentru mine. Îți vor da de mâncare la bucătărie, iar tu vei sta și te vei ruga”. Cerșetorul a primit cu bucurie această ascultare și a făcut așa. Primea mâncare de la Episcopie și se ruga pentru mai marele său. Episcopului îi mergea bine în toate problemele sale. Cerșetorul se ruga pentru el și Dumnezeu asculta rugăciunea lui. Într-o zi, Episcopului i-au mers toate pe dos; imediat s-a dus la cerșetor și i-a zis:

-De ce nu te-ai rugat azi pentru mine?

-Nu m-a lăsat bucătarul, Prea Sfinția Voastră, a zis că toată ziua stau degeaba și m-a pus să curăț cartofii, să spăl vase, să mătur, și n-am mai avut timp să mă rog pentru Prea Sfinția Voastră. Atunci, Prea Sfințitul Episcop a muștrat bucătarul, i-a explicat câtă putere are rugăciunea și cu toții au înțeles că rugăciunea ajută mult în viața asta și cea viitoare. Rugați-vă neîncetat!

PUTEREA RUGĂCIUNII

Era un bătrân în Muntele Sinai și l-a întâmpinat un frate zicând:

-Părinte, ne mâhnim pentru că nu plouă!

-Și vă rugați lui Dumnezeu să plouă?

-Ne rugăm, părinte, facem slujbe, dar tot nu plouă, a zis bătrânul.

-Nu vă rugați îndeajuns. Dacă vrei să vezi că așa este, hai să ne rugăm împreună. Și întinzând părintele mâinile către cer, s-a rugat. Și îndată a venit ploaia. Și înfricoșându-se fratele, a căzut la picioarele părintelui și i s-a închinat.

DESPRE OM

MARE LUCRU-I SĂ FII OM

Un om bogat, dorind să-și facă o casă a angajat un zidar. L-a plătit și l-a lăsat singur să lucreze, el plecând într-o țară străină. În lipsa stăpânului, zidarul a început să-l înșele. Folosea ciment mai ieftin și mai slab, cărămida o puneă bucăți, zidurile le-a făcut mai slabe etc. Când s-a

întors stăpânul, cunoscând că a fost înșelat și dorind să-i dea o lecție zidarului, i-a zis:

-Prietene, te știi om sărac și nevoiaș. Această casă am făcut-o pentru tine. Ia-o de pomană. Atunci zidarul și-a dat seama cât valorează să fii om.

CINSTEA

Un arab creștin a cumpărat de la un turc o cămilă. Când au scos șaua, copiii arabului au găsit dedesubt o pungă plină cu aur. Se bucurară și-i ziseră tatălui:

-Iată ce am găsit, tată, de acum suntem bogați.

-Nu, copiii tatei. Punga cu aur nu este a noastră, mergeți și o dați turcului, ca așa e cinstit și frumos. Turcul, primind punga de aur, zise:

-Mare este Dumnezeuul căruia voi vă închinați! Și a dat fiecăruia câte un ban de aur. Ce e mai mare, cinstea sau averea? întrebă turcul pe copii.

-Cinstea, pentru că dacă ai pierdut averea, o capeți înapoi cu cinstea, dar dacă ai pierdut cinstea, n-o mai poți căpăta oricâtă avere ai avea.

OMUL E UN PAZNIC

Un om bătrân și gârbov a fost întrebat de un vecin:

-Ce ai făcut în viață, moșule, de ești așa de epuizat?

-Am avut un serviciu greu, taică...Am fost paznic. Am păzit: 2 iepuri, 2 vulturi, 2 șoimi, un șarpe, am curățit o fântână, am îngrijit un bolnav.

-Ce sunt astea, moșule?

-Iepurii: sunt cele 2 picioare ale noastre. Să le păzesc de la căi strâmbe.

-Vulturii: sunt mâinile, să le păzim de lucruri necuviincioase.

-Șoimii: sunt ochii, care sunt ferestrele sufletului. Trebuie să-i păzim de la ispită.

-Șarpele: este limba, să nu vorbim vorbe murdare.

-Fântâna: este inima. S-o păstrăm curată și să nu lăsăm să intre în ea orice.

-Bolnavul, este sufletul nostru, pe care trebuie să-l îngrijim și să-l predăm lui Dumnezeu.

CIOARA VOPSITĂ

Era odată o cioară. Ce s-a gândit ea într-o zi: „Ce-ar fi să mă vopsesc eu albă, să nu mai fiu ca celelalte surori ale mele, și să fiu și eu ca un porumbel. Zis și făcut. S-a vopsit albă și repede a zburat în stolul de porumbei. Dar porumbeii au cunoscut-o imediat că este cioară, și au fugit de ea. Mâhnită cioara, că porumbeii n-au primit-o între ei, s-a întors înapoi la surorile ei ciorile. Dar altă întristare a venit peste cioară, atunci când a văzut că nici surorile ei, ciorile, nu o mai primesc. Ea era albă și ciorile negre se făceau de râs. Văzându-se cioara alungată de colo și până colo, i-a părut rău că s-a vopsit, „păcălindu-și” originea. Așa este și cu omul viclean, care nu este ceea ce pretinde a fi. Și necunoscându-și măsura, omul cade în grandomanie.

POMUL CU ROADE

Un om credincios, fiind asurzit de vecinii lui care

erau necredincioși, merse într-o zi la părintele duhovnic și se plânse, zicându-i:

-Părinte, ce au cu mine de nu-mi dau pace? Părintele, un om cu multă înțelepciune, îl luă pe creștin și-l duse în grădina sa. Acolo erau mulți pomi. Unii cu roade, alții fără.

-Iată, fiul meu! în această grădină este pilda vieții tale. Crezi tu oare că aruncă cineva cu pietre în pomii fără roade?

-Nu! Toți oamenii aruncă cu pietre în pomii cu roade.

-Fii vesel că te asupresc oamenii. Ești asemenea pomilor cu roade.

De atunci omul a înțeles ca asupririle oamenilor îl duc la mântuirea sufletului său.

DOI VECINI

Erau odată doi vecini. Unul rău și unul bun. Într-o zi vecinul rău vrând să-și bată joc de cel bun, a umplut un coș de bălegar și l-a răsturnat în curtea vecinului său, zicând: „Să aibă ce mânca!”. Vecinul văzând această faptă urâtă s-a mâhnit în inima sa, dar nu a zis nimic. A mers la oraș, a cumpărat multe bunătăți: portocale, ciocolată, bomboane, etc., le-a pus într-o cutie și le-a aruncat peste gard vecinului. Pe cutie a scris: „Fiecare dă ce are”. Văzând vecinul cel rău fapta celuilalt fu cuprins de o mare rușine simțind că trebuie să se împace cu vecinul său. Și mergând la ei, i-a zis: „Vecine, tu ești mai bun ca

mine. De azi înainte, merg și eu la Biserică, pentru că văd că acolo vă învață lucruri frumoase”.

PENTRU DUMNEZEU CE DAI?

Doi bine credincioși mergeau prin orașe și sate să strângă bani pentru biserici. Se întâlneau cu tot felul de oameni. Unii buni, alții mai puțin buni, și, ca fiecare pelerin, și ei răbdau cele ce li se întâmplau. Într-un sat, ajungând la un bogătaș, îi cerură și lui milostenie pentru biserică. Acesta fiind necredincios, rău îi alungă și îi luă la bătaie. Fără să protesteze, creștinii suferiră bătaia liniștiți. După ce se termină bătaia, ei îi ziseră boierului: „Asta a fost pentru noi, dar pentru biserică ce dai?” Uimit de credința lor, necredinciosul își ceru iertare și le dădu mulți bani pentru biserică.

ÎMPĂRATUL ÎNȚELEPT

Într-o țară îndepărtată, fiecare cetățean putea ajunge împărat. Dar după expirarea mandatului, împăratul era exilat într-o insulă pustie. Un om înțelept, ajungând împărat, s-a gândit: „Ce voi face eu când nu voi mai fi împărat? Voi muri pe insula aceea pustie”. Și gândind așa, a trimis pe insulă multe provizii ca să aibă până la moarte. Așa suntem și noi creștinii. Cât suntem „împărați” aici pe pământ, trebuie să ne gândim și la viața noastră de după moarte, făcând fapte bune aici și câștigând fericirea veșnică acolo.

CIOBANUL MILOS

Un cioban era pe un vârful de munte. Era iarnă, ger și zăpadă mare. Rătăcindu-se pe o cărare troienită, fu cuprins de un somn greu, fiind astfel, în pericol de moarte. Stând el în cumpănă, văzu mai încolo un alt cioban deja adormit și înțepenit de ger. Se și gândi: „Dacă nu merg să-l salvez, moare înghețat, dacă n-o fi murit deja. Și începu să-l frece, să-l zguduie și ciobanul înghețat se trezi. Și prin faptul că a făcut un efort a scăpat și el de îngheț și l-a salvat și pe aproapele său. Dragostea și mila pot încălzi mai mult ca focul.

UN OM

Filosoful Hamelin se plimba într-o zi pe malul Oceanului Atlantic. Deodată, a auzit un strigăt de ajutor - un om se lupta cu valurile. Fără să se mai gândească, s-a aruncat în valuri să-l salveze pe cel care striga. S-a înecat și cel care striga după ajutor, și filosoful, care nu știa să înoate. Dar nu s-a gândit la asta. S-a gândit doar că cel care era în primejdie trebuia ajutat. filosoful era cu adevărat un om. Dă-ți seama că ești om, și adu-ți aminte mereu de asta.

BOGATUL ȘI SĂRACUL

Un om sărac cerea de pomană unui om bogat. Bogatul, în loc să-l ajute, l-a lovit cu o piatră. Văzând gestul, săracul a luat piatra și s-a gândit: „am să aștept momentul potrivit și am să i-o înapoiez. După ani prilejul se ivi. Omul bogat săvârșise o infracțiune, a fost

condamnat la mulți ani de închisoare. Pe drumul către închisoare, săracul și-a zis: „acum am să-l lovesc cu piatra.” Dar înainte de a face, s-a gândit; „Acum degeaba îl arunc, cât a fost bogat n-am avut curajul să fac asta, la ce-mi mai folosește? Acum trebuie plâns, nu lovit. Oamenii când sunt în prosperitate își pierd bunul simț, iar când sunt în nenorociri, nimeni nu se uită la ei.

VĂCARUL GĂLĂGIOS

Un preot avea casa lângă o pășune. Văcarul, știind că preotul avea nevoie de liniște, striga mereu și țipa ca să-l deranjeze pe preot. Dar acesta nu zicea nimic. Azi așa, mâine așa, preotul trebuia să facă ceva să scape de văcar. Într-o zi i-a zis preotul: „Domnule văcar luați 200 de lei și mâine să strigați tare de tot!” Văzând văcarul banii, a strigat cât a putut. Așa a făcut preotul cam vreo săptămână. După o săptămână, nu i-a mai dat bani. Atunci văcarul a zis: „Nu mai strig deloc, părinte, dacă nu îmi mai dați bani”. Și așa a scăpat părintele de gălăgiosul văcar. „Pe omul slab să nu-l muști în față”.

CERȘETORUL CINSTIT

Odată, un om bogat și bun, trecând pe o stradă, zări un cerșetor. Duse mâna la buzunar, și dădu cerșetorului un ban de aur. Crezând că omul se înșelase, cerșetorul a strigat după om zicând:

-Domnule, poate v-ați înșelat dându-mi un ban de aur.

-Nu m-am înșelat! Și pentru că ai fost cinstit, mai ia

**unul. Cerșetorul îi mulțumi cuviincios, și bogatul zise:
Iată că se mai găsesc și oameni cinstiți printre aceștia!**

FAPTE BUNE

Pomul se cunoaște după roade, iar omul după fapte.

DESPRE DRAGOSTE

CĂLUGĂRUL MILOSTIV

Un călugăr, mergând la oraș să-și vândă vasele de lut, s-a întâlnit cu un cerșetor olog care i-a zis:

-Părinte, ia-mă și pe mine la oraș să cerșesc, să-mi câștig și eu o pâine. Călugărul l-a luat în căruță, l-a așezat în piață, lângă el și a început să-și vândă vasele. Cum vindea un vas, cerșetorul zicea:

-Părinte, ia-mi și mie o gogoasă! Părintele îi lua! După ce mai vindea părintele niște vase, cerșetorul zicea:

-Părinte, ia-mi și mie niște pâine! Și tot așa, până când părintele a rămas fără nici un ban. Dar nu l-a refuzat niciodată. Făcându-se seară, călugărul a luat cerșetorul în căruță și s-a întors spre casă. Ieșind din oraș, bătrânul nu l-a mai simțit pe cerșetor lângă el. Fusese un înger al lui Dumnezeu care l-a pus la încercare pe călugăr să vadă dacă este milostiv. Dă de pomană, căci nu știi cui dai.

CUM SE ÎNȚELEG DOI SOȚI

Într-un sat trăiau doi soți. Ei se înțelegeau atât de bine, încât erau cunoscuți de toți și admirați pentru acest

lucru. Cum de se înțeleg ei atât de bine? Ei răspundeau: când vine ispita la soție, eu sunt surd și ea e mută. Când vine ispita la mine, eu sunt mut și ea e surdă. Și așa trecem peste certuri și ne iubim. „Fericiți făcătorii de pace, căci acelora va fi împărăția Cerurilor”.

UN PRIETEN ADEVĂRAT

Doi tineri erau prieteni din copilărie. Unul dintre ei era căsătorit, iar celălalt necăsătorit. Și venind un război în acel ținut, tânărul căsătorit a primit ordin să meargă în război. Dar prietenul văzându-l trist din această pricină, i-a zis; „O să merg eu în locul tău la război. Tu ai soție și copii de întreținut”. Și mergând pe front, tânărul care a făcut acest gest frumos a murit. Ca recunoștință, prietenul său l-a îngropat în cimitirul satului și mergea zilnic la mormântul lui plângând și mulțumindu-i că din dragoste pentru el și-a dat chiar viața. „Prietenul la nevoie se cunoaște”.

MAI MULT DECÂT UN MEDIC

Într-un accident puternic, un om a fost ucis. Era fratele unui medic chirurg. În acest accident a fost rănit și ucigașul fratelui medicului. Trebuia operat chiar de el. Chiar el trebuia să-l salveze pe ucigașul fratelui său. Nimeni nu credea că va face asta. Dar el l-a operat și l-a salvat, zicând: „Dumnezeu ne-a învățat să ne iubim dușmanii. Nu-l pot iubi, dar îl operez”.

CINE-I MAI SĂLBATIC?

Europenii care stăpâneau un ținut cu oameni sălbatici din Africa, credeau că numai cu răutate pot să-i stăpânească. Așa că multe nelegiuiri săvârșeau asupra celor sălbatici, într-o zi, pe când europenii duceau o luptă cu acei negri, fiul unui căpitan european căzu prizonier. Soarta lui era pecetluită. Știa că trebuia să moară. Dar deodată un bătrân negru veni și-l ceru de la soldați pe acest tânăr. Soldații l-au dat, știind că bătrânul avea un fiu omorât de albi. Toți se gândeau că-l va ucide. Bătrânul îl luă pe tânărul prizonier, îl duse în cortul său, îi dădu ospățare și odihnă. Prizonierul, crezând că bătrânul voia să-și bată joc de el, îi zise;

-Nu primesc nimic! Știu că mâine mă vei omorî.

-Ba nu! răspuse bătrânul. Mâine te voi încredința tatălui dumitale. El mi-a omorât unicul fiu. Și știi că tu ești unicul lui fiu. Și nu vreau să-l răsplătesc cu rău. Chiar dacă fiul meu e mort acum. Acesta este un semn al cuvântului „dragoste”. Așa îl numim noi. Și a doua zi, sub pază, bătrânul negru trimise prizonierul la tatăl său. Din ziua aceea, europenii au încetat a se mai purta cu nelegiuire față de oamenii sălbatici.

MAMA

Cineva a întrebat o mamă care avea 8 copii:

-Cum faci de-i poți hrăni pe toți?

-Îi iubesc din tot sufletul.

-Dar nu sunt mulți?

-Dacă îi iubesc, nu-i mai număr.

CINE-I HOȚUL?

Erau într-un sat doi vecini. Unul credincios și unul necredincios. Cel credincios mergea în fiecare duminică și sărbătoare la Biserică, împreună cu soția și copiii săi. Cel necredincios, în timp ce vecinul său mergea la Biserică, sărea gardul la el și îi fura mereu câte ceva: grâu, porumb, lucruri, etc. Văzând credinciosul că-i lipsește mereu ceva din casă, și înțelegând că i se fură în timp ce parcurge drumul la Biserică, s-a sfătuit cu soția sa să rămână într-o duminică acasă, pilit în hambar. Au plecat cu toții la biserică și apoi s-a așternut liniștea. Când, deodată, vecinul sare gardul, intră în hambar (unde era proprietarul) și începe să pună mălai într-un sac. Lacom din fire, a pus cam mult și când a vrut să plece, n-a mai putut ridica sacul. Dar omul din spate îi zise:

-Stai, vecine, că te ajut eu! Când a auzit hoțul, aproape să facă un stop cardiac. Era sigur că vecinul îl va pedepsi greu pentru asta.

-Vecine, ce-mi faci pentru asta?

-Nu-ți fac nimic vecine! Dar altă dată să nu mai faci! Văzându-i dragostea și credința sa, și convins de faptul că un creștin este într-adevăr bun, s-a hotărât și el să meargă la biserică și să devină un bun creștin.

„N-A ȘTIUT CE FACE”

Sfântul Eusebiu, mergând într-un oraș cu mulți oameni necredincioși, a fost lovit greu de o piatră aruncată de unul dintre ei. A căzut jos și era aproape să-și dea duhul (fiind lovit la cap). Înainte de a muri, cel care l-

a lovit a fost adus de oameni în fața Sfântului. Norodul voia să-l ucidă, dar Sfântul Eusebiu îl opri zicând: „Cruțați-l că n-a știut ce face. Eu îl iert”. Și peste câteva clipe sfântul a murit. Păgânii care au văzut atâta dragoste au crezut în Hristos și s-au botezat.

DESPRE DRAGOSTEA DE PĂRINȚI

TATA ȘTIE CÂT POT EU DUCE

Se zice că un copil căra niște lăzi, pus de tatăl său. Văzându-l un vecin, i-a zis:

-Copile? Nu-i prea grea pentru tine această ladă?

Copilul răspunse:

-Tata știe cât pot eu duce și nu mă încarcă mai mult. Doar mă iubește. Așa suntem noi, copiii lui Dumnezeu. Știm că el ne iubește și nu ne va da nouă o sarcină pe care să n-o putem duce. Chiar dacă uneori necazurile ni se par prea grele.

DRAGUL MAMEI ANDREI, PENTRU CE M-AI OMORÂT?

O mamă văduvă avea un singur copil pe care-l creștea în frica lui Dumnezeu. Ajuns la vârsta maturității, bărbatul s-a îndrăgostit de o vrăjitoare care l-a adus în situația de a face orice pentru ea. Ajunsă la această performanță, ea i-a zis: „Vreau inima mamei tale, îți alegi: ori cu mine, ori cu ea.” Tânărul înfierbântat de dragostea nebunească pentru vrăjitoare a mers acasă, a pândit momentul și, când mama sa dormea, a ucis-o cu

sânge rece. I-a scos inima și a vrut să o ducă vrăjitoarei. De nerăbdare alerga și o creangă i-a intrat în ochi. Atunci a auzit vocea mamei: „Dragul mamei Andrei, te doare?” Iar peste foarte puțin timp, a început să audă un glas în permanență: „ Dragul mamei Andrei, pentru ce m-ai omorât?” Acest glas îl auzea zilnic, transformând ucigașa lui jertfă într-un greu proces de conștiință. Ziua și noaptea auzea acest glas care-l extermina. Conștiința începea să i se trezească, începea să-și dea seama că greșise amarnic. Și glasul îl întreba: „Dragul mamei Andrei, pentru ce m-ai omorât?”. În scurt timp a înțeles că păcatul său este foarte mare și a plecat la mănăstire. Aici a spus unui mare duhovnic păcatul iar părintele i-a dat un greu canon. După 10 ani de canon, duhovnicul dorind să descopere dacă fiul său duhovnicesc a fost iertat, l-a pus să stea noaptea de Paști în chilie și să se roage, zicându-i: „Te rogi lui Dumnezeu, Maicii Domnului și mamei tale cu credință. Lași candela stinsă. Și dacă se va aprinde la 12 noaptea, când preotul zice în biserică: <<Veniți și primiți lumină>>, atunci înseamnă că ai fost iertat”. Și s-a rugat Andrei cu credință mare, zicând: „Maica Domnului și mama mea, iertați-mă”, iar la miezul nopții, o minune dumnezeiască, dintr-o dată candela s-a aprins singură, arătându-se prin asta că Dumnezeu a ascultat rugăciunea și l-a iertat.

PLATĂ ȘI RĂSPLATĂ

Un tată bătrân locuia cu fiul și cu nora într-o casă. După o perioadă, văzând că bătrânul este din ce în ce mai

neputincios, nora îl suporta tot mai greu pe bătrân. Azi așa, mâine așa, până când ea îi zice soțului: „Bărbate, eu nu mai rezist cu moșul asta în casă. Ori cu el, ori cu mine.” Iar bărbatul, dorind și el să scape de tatăl lui, l-a luat în spate și a mers pe un deal să-l arunce de o prăpastie. Când mergea cu el în spate, tatăl, cunoscându-i intenția, i-a zis: „Dragul tatei, nu mă duce la dealul acela, du-mă mai departe, pe muntele celălalt, că de acolo l-am aruncat și eu pe tata”. Ce vrei să-ți faci oamenii ție, fă și tu asemenea lor.

JUDECĂTORUL SOLOMONIC

Se povestește că un om cu multă avere a murit. Avusese un fiu care din tinerețe plecase în America. Lăsând averea în seama unui judecător, acesta a anunțat în America despre această situație. Fiul trebuia să se prezinte la el să-și ia averea. Dar în loc de unul, au venit trei fii, fiecare susținând că el este cel adevărat. Judecătorul nu avea nici un semn de recunoaștere. Văzându-se pus în această situație, a apelat la o judecată solomonică. I-a pus să jure. Și toți trei au jurat. A cerut atunci să se aducă portretul tatălui mort și punându-l pe un perete a spus: „Vă dau averea, celui care va trage cu săgeata cel mai aproape de inima tatălui, cu un arc”. Doi dintre ei au tras, fiind buni țintași. Dar al treilea nu a vrut să tragă spunând: „Nu pot să trag în inima tatălui meu.” Și judecătorul a înțeles că ultimul este într-adevăr fiul moștenitor.

ÎNGRIJIȚI-VĂ PĂRINȚII

Era un bătrân, care agonisise în viață destul de multă avere și s-a gândit s-o împartă copiilor, în speranța ca aceștia să-l îngrijească până la moarte. După ce a împărțit-o, însă, copiii l-au închis în camera cea mai întunecoasă, îi dădeau puțină mâncare, se purtau urât cu el, încât bătrânul ajunsese foarte dezamăgit. Ce s-a gândit atunci? Și-a făcut o ladă, pe care a băgat-o sub pat. S-a dus la un vechi prieten și l-a rugat să-l împrumute cu foarte mulți bani, pentru o zi. Venind acasă, bătrânul a început să numere cu zgomot banii încât copiii l-au auzit și l-au văzut cum pune toți banii în ladă și apoi o închide bine. Din ziua aceea, sufletele copiilor s-au „transformat” ca prin minune, îl îngrijeau bine, îl hrăneau, îl încălzeau, vorbeau frumos cu el, până ce bătrânul a murit, bucurându-se de ultimii ani ai vieții. S-au hotărât cu toții să-l îngroape și apoi să-i deschidă lada cu comoara. După ce l-au îngropat, au descuiat lada. Acolo, n-au găsit decât un baston lângă care era un bilețel: „Cu un baston ca acesta să fie bătut părintele care-și va de averea copiilor înainte de vreme”.

O MINUNE

Era într-un ținut, un tâlhar vestit. Acesta omorâse mulți oameni, inclusiv pe tatăl și pe mama sa, fiind pentru acest lucru temut de toți. Făcând tot mereu crime și prădând, s-a întâlnit cu un călugăr care l-a luminat pe el, spunându-i toate cele ce-i trebuiau pentru mântuire. Auzind el, l-a întrebat pe călugăr: „Părinte, dar eu mai

am mântuire?” „Da”, i-a răspuns călugărul, „dar trebuie să te pocăiești”. „Părinte, vreau să mă pocăiesc și să mă mântuiesc”. Atunci părintele a înfipt un baston în pământ lângă un izvor de apă și i-a zis hoțului: „Cari apă cu gura la bastonul ăsta până va înflori și se va face pom!” Și a cărat fostul hoț apă mulți ani, pocăindu-se și plângându-și păcatele. Iar după o lungă perioadă, bastonul a început să înflorească și să dea rod. Era un măr. Și după ce a dat roade, părintele i-a spus: „Scutură-le!” Și scuturându-le, au rămas în vârful pomului două mere, care nu cădeau. Atunci a spus părintele: „Aceștia sunt părinții tăi. Ei nu te-au iertat încă.” Și s-a mai rugat încă o lungă perioadă de timp, până au căzut și cele două mere, în semn că și părinții l-au iertat. Și văzând această minune, duhovnicul l-a dezlegat de păcatele lui, acesta devenind un adevărat sihastru. Scena cu acest om, care se numește Marcu și care mai târziu a devenit Sântul Marcu, o găsim zugrăvită pe peretele exterior al mănăstirii Gura Humorului din Moldova.

TATĂL ȘI FIUL

Un om locuia în casa lui cu tatăl său, bătrân neputincios și cu copilul. De la o vreme, tatăl sau era hrănit într-o troacă de porci (un fel de vas special în care mănâncă porcii). După un timp, proprietarul vede copilul că face și el un vas mic pentru porci și-l întreabă:

- Ce faci, copile, aici?

- Fac o troacă pentru tine, tată, să-ți dau și eu ție când vei fi bătrân, cum îi dai tu lui bunicul.

Nu există ceva mai presus de tată și de mamă între oameni.

UCIGAȘII

Într-un orașel de pe malul mării, cu o corabie, a sosit într-o zi un străin. A tras la o mică pensiune, ca să mănânce, dar n-a vrut să rămână peste noapte acolo. Le-a spus că e fiul unei familii din oraș și că se duce să-și vadă părinții. Plecase de mult în America și acum se întorcea neanunțat, voind să facă o surpriză părinților săi. S-a dus la casa părinților săi și a cerut găzduire ca un străin oarecare. Nu l-au cunoscut dar l-au primit. Văzând însă că venea din America, cu câteva geamantane și cu lucruri de valoare și-au zis gazdele: „Nu l-a văzut nimeni intrând la noi! Hai să-l omorâm!” L-au omorât și l-au aruncat în mare.

A doua zi, proprietarul pensiunii a venit la familia respectivă cu flori zicând:

- Cum a fost surpriza?**
- Care surpriză?**
- N-a venit fiul vostru aseară din America?**
- Nu a venit nimeni!**

- Ba da. Nu vă mai ascundeți. Fiul vostru a venit la noi, a mâncat și a venit acasă, dorind să vă facă în dimineața asta o surpriză. Am venit să serbăm împreună bucuria venirii după 25 de ani. Ce s-a întâmplat în continuare, vă puteți imagina. Ei își omorâseră propriul fiu care adusese acasă toate acele bucurii pentru ei.

ȘARPELE

Se zice că cineva a găsit un șarpe aproape mort, l-a văzut rece și s-a gândit să-l pună în sân pentru ca încălzindu-l să revină la viață. Așa a și făcut. Șarpele și-a revenit, a început să miște și omul s-a bucurat că a făcut o faptă bună. Dar în clipa următoare a simțit o mușcătură înțepătoare și abia a avut timpul să se scuture de șarpe. Dar era prea târziu. Căzu mort.

DESPRE RĂBDARE

RĂBDARE, RĂBDARE, RĂBDARE

Într-o gospodărie trăia o familie foarte numeroasă. Locuiau împreună bunicii, copiii lor, nepoții și strănepoții cei mici. Li s-a dus vestea, încât un reporter a venit să vadă cum trăiește împreună o familie așa de numeroasă și se înțelege bine. A mers la bătrânul străbunic și l-a întrebat:

- Cum reușiți să vă înțelegeți așa de bine, încât toată lumea vă laudă?
- Trei sunt mijloacele pe care le folosim!
- Care?
- Răbdare, răbdare și iar răbdare.

FABULA RĂBDĂRII

Un pădurar locuia într-o colibă veche, în pădure. Era iarnă și afară se pornise o furtună cumplită. Nu avea mâncare și era în pericol de a muri de foame. Atunci, apără în fața colibeii un leu încărcat cu vânat proaspăt. L-

a chemat înăuntru și leul a intrat. Omul și leul au devenit prieteni. La rugămintea lui, leul a rămas în acea noapte în casă. Dimineața, leul, politicoș, l-a întrebat pe pădurar:

- Ai dormit bine, omule?

- Nu! Pentru că miroși foarte urât. Nu trebuia să te primesc înăuntru, animal împutit! Sătul acum, omul uitase binefacerea de ieri. Leul foarte nemulțumit tăcu. Se pregăti să plece, însă înainte de a pleca, îi zise pădurarului:

- Ia-ți bâta și bate-mă cât poți de tare. Dacă nu mă bați te bat eu pe tine.

Omul bătu foarte tare leul, răzbunându-și noaptea pierdută. Leul îngenunche de durere, dar nu zicea nimic. Și apoi dispăru șchiopătând. Trecând mult timp, și-a zis pădurarul: „Trebuie să fi murit din bătaia aceea”. După un an, totuși pădurarul avu surpriza să-l vadă iar pe leu.

- Eu sunt, prietene, nu te speria! Știi de ce te-am pus atunci să mă bați?

- De ce?

- Tu te-ai răzbunat, dar eu prin bătaia ta mi-am liniștit pornirea de a te mânca. Am avut răbdare cu tine!

Și de atunci cei doi au devenit cei mai buni prieteni.

RĂBDAREA LUI DAVID

A întrebat un frate pe un părinte, zicând: „dacă fratele meu se va porni împotriva mea și mă va defăima în public și mă va batjocori ce voi face?”

Răspuns-a bătrânul: „La o întrebare ca asta ne-a lăsat un chip de mare folos fericitul David. Pentru că el a

fost odată batjocorit de un anume Sepmei strigându-i lucruri urâte, încă și cu pietre arunca în el iar oștenii și slujitorii împăratului i-au zis:

- De ce taci? Poruncește să-i tăiem capul că nu mai putem suferi și batjocura de la un câine ca acesta. Și a zis împăratul:

- Nu! Nici un rău să nu-i faceți, că Dumnezeu îi poruncește să mă ocărască și să mă blesteme. Iată cum a primit David ocările. A răbdat și prin răbdare l-a biruit pe Sepmei. Cel ce are multă răbdare se stăpânește până la timpul potrivit iar după aceea răsare bucuria pentru el.

FEMEIA RĂBDĂTOARE

O femeie spălătoreasă înșirându-și rufele spălate, i s-a rupt sârma pe care le agăța, și au căzut aproape toate în noroi. Rufele erau albe și curate. Văzând acestea, n-a zis nimic. Le-a spălat din nou și le-a înșirat de data aceasta pe iarbă. Dar un câine mizerabil a trecut și iar le-a murdărit. Femeia zâmbi: „Ce întâmplare! Câinele n-a lăsat nici una nemurdărită”. Și le-a luat, spălându-le iar. De fapt acesta a fost un examen al răbdării ei. Și examenul l-a primit cu bine, nespunând nimic, atunci când ar fi trebuit să spună ceva rău.

DESPRE SMERENIE ȘI MÎNDRIE

DIN VIAȚA SFÂNTULUI MACARIE

Sfântul Macarie a fost un cuvios vestit prin facerile

sale de minuni, înțelepciunea sa, dar mai ales prin smerenia sa. Dacă mergea cineva la el să-l preamărească, nici nu vorbea cu el. Dar dacă cineva îi zicea: „Ții minte, părinte, când erai în lume și furai?“, cu acela sfântul stătea de vorbă, bucuros, răspunzându-i la întrebări.

Întrebat odată dacă nu se simte cuprins de slava deșartă după ce face o minune, el a răspuns: „O inimă care ar căuta slava oamenilor dovedește că n-a cunoscut pe Dumnezeu. Dar cel ce s-a încredințat cu duhul lui Dumnezeu, nesocotește slava oamenilor”.

Odată, Sfântul Macarie s-a întâlnit cu diavolul prin pustie. Acesta din urmă i-a zis lui:

- Mult rău îmi faci tu mie, Macarie. Multe rabd eu de la tine și nu te pot birui. Toate câte faci tu, fac și eu. Postești tu, postesc și eu. Priveghezi tu, priveghez și eu. Dar una ai tu, cu care mă biruiеști!

- Care?

- Smerenia ta.

BICIUL LUI DUMNEZEU

Un mare împărat din vechime, plin de mândrie, a scris pe monezile sale: „Cerul este al tău, pământul este al meu”.

Un preot, văzând această blasfemie, a scris dedesubt: „Spatele este al tău, biciul al lui Dumnezeu”. Și așa a fost. N-a trecut mult timp și împăratul a pierit năprasnic într-o bătălie.

Cel căruia i se pare că stă, să se păzească să nu cadă.

FABULA MÂNDRIEI

O broască se tot gândea cum să scape ea de iarna geroasă, cum fac păsările călătoare care pleacă în Țările Calde. Se împrieteni cu niște găște sălbatice care își petreceau vara acolo. Plângându-li-se de acest lucru, găștele i-au zis: „Vino și tu cu noi”. Și tot gândindu-se ea, îi veni o idee: „ce-ar fi să mă ducă o găscă cu ajutorul unei trestii?” Și așa făcu. Luă găscă o trestie în cioc iar de partea cealaltă se ținu broasca. Bucurie mare avea broscuța, văzându-se zburând. Zburau vesele, peste munți, peste ape, peste orașe. Trecând pe deasupra unui sat, toți sătenii priveau minunându-se la broască și la găscă.

- Ce frumos, cine o fi avut ideea aceasta minunată?

- Eu, zise broasca, mândră. Se gândise ca nu cumva să creadă oamenii ca a fost ideea găștelor. Dar în clipa în care deschise gura, căzu în gol. Mândria o pierdu.

UN CĂLUGĂR..., „SMERIT”

Un călugăr smerit îi tot zicea starețului: „Eu sunt cel mai păcătos, părinte, sunt rău, nu sunt în stare de nimic”. Era recunoscut pentru smerenia sa.

Odată, starețul s-a gândit să-l pună la o mică încercare. Și i-a zis:

- Ziceau niște călugări că nu-ți prea faci datoria, că dormi cam mult, că nu prea ești tăcut... Ce se întâmplă?

- Cum, părinte stareț, eu? Eu să nu-mi fac datoria? Ei sunt mai păcătoși decât mine.

- Aha! Deci când te smereai și ziceai că ești păcătos, mințai. Acum, nu-ți recunoști greșeala. Afla că ești un călugăr mândru. Smerit înseamnă să-ți recunoști slăbiciunile tot timpul-și când alții îți atrag atenția.

DIN PATERIC

†Un frate l-a întrebat pe un bătrân:

- Cum poate omul să-și câștige smerenia? Zis-a bătrânul:

- Smerenia, fiule, este comoara din pietre scumpe a omului. Cel care vrea să fie smerit trebuie să se deprindă a-și vedea pururea numai greșelile sale și a se îngriji pentru ele. Iar păcatele altora să nu le ispitească, nici să osândească pe nimeni din frați.

††Un sihastru trăia în pustie și avea un frate. Murind acesta, i-a rămas un copil de trei ani. Sihastrul, auzind de moartea lui, a mers acolo, a luat pruncul și l-a dus cu sine în chilia lui. Și copilul nu a văzut pe nimeni niciodată, decât pe bătrânul care îl hrănea și îl educa. Tot timpul stătea în pustie, rugându-se și lăudând pe Dumnezeu. Și așa a petrecut 18 ani, apoi a murit. După îngroparea lui, sihastrul a început a se ruga lui Dumnezeu să-i descopere în care ceată de sfinți este copilul educat de el. Și i-a arătat Dumnezeu că ședea într-un loc plin de toată necurăția și tristețea.

- „Doamne, ce este nedreptatea asta? Sau nu este curat acest copil de toate spurcăciunile lumești? El te lăuda, te preamărea pe tine în fiecare zi. Postea, priveghea, ostenea, și nici un păcat lumesc n-a săvârșit.

Față de om sau femeie n-a văzut. Și acum îl văd în acest loc, osândit? Dar noi care suntem așa păcătoși ce nădejde de mântuire mai avem? Vai! Vai!” Și așa sta plângând și tânguindu-se. Atunci îngerul Domnului a zis către el:

-„De ce plângi așa, bătrânule, pentru copilul acela? Smerenia de ce nu l-ai învățat? Pentru că avea mândrie mare în inima sa, socotindu-se pe sine pentru curățenia lui, mai vârtos decât toți din lume. Și cu acest gând în inima sa a murit. Deci să cunoști că nu este nedreptate la Dumnezeu, pentru că tot cel ce se înalță pe sine este necurat înaintea lui Dumnezeu. Aceasta zicând îngerul, s-a făcut nevăzut iar bătrânul înțelegând s-a rugat mult și a plâns neîncetat pentru pierderea copilului. Voiesc mai de grabă să fiu biruit și să am smerenie, decât să fiu biruitor și să am mândrie.

†††Se spune despre un pustnic că nu înțelegea un verset al Sfintei Scripturi. S-a chinuit 20 de ani meditănd la acest verset, însă nu a reușit să-i găsească înțelesul. Într-o zi, s-a hotărât să meargă la chilia vecină unde se nevoia un pustnic vestit, și să-l întrebe despre înțelesul aceluia verset. Și atunci, s-a petrecut un fapt minunat. În clipa în care a pornit din casă, un înger al lui Dumnezeu l-a întâmpinat zicându-i:

- Iată înțelesul versetului, la care te chinui de 20 de ani. După ce i s-a explicat, bătrânul a zis Sfântului înger:

- Bine, dar eu de 20 de ani mă rog lui Dumnezeu să-mi descopere acest verset, și de ce de-abia acum îmi dezlegi înțelesul lui?

- Am venit acum, pentru că te-ai hotărât să mergi să întrebi pe altul! Nu e bine să te bizuiești numai pe ceea ce știi tu. Atunci când nu știi, smerește-te și întreabă pe altul.

DESPRE ISPITĂ

STRUGURELE

Odată, Sfântul Macarie (cel din Alexandria), a primit un strugure foarte mare de la cineva. Văzându-l așa de frumos și dorind să-și învingă pofta i-a trimis vecinului său, un călugăr mai slab. Primindu-l, acesta, la rândul său, și dorind să-și învingă pofta, l-a trimis și el vecinului. Și vecinul a făcut la fel învingându-și pofta. Și tot așa până strugurii au ajuns din nou la Sfântul Macarie. Atunci a înțeles Sfântul Macarie ca monahii săi sunt tari în ispită.

ADAME, ADAME, DE CE-AI MÂNCAT DIN MĂR?

Locuia într-un ținut o familie de oameni muncitori, harnici, dar foarte săraci. Aveau o căsuță aproape distrusă. Îngrijorați de faptul că traiul lor era din ce în ce mai greu, doreau să-și găsească undeva de lucru. Dar negăsind de lucru, nervos, soțul Vasile începu să zică: „Adame, Adame, de ce-ai mâncat din pomul oprit? Uite că nu ți-ai făcut numai ție rău, ci și nouă”. Și de atunci înjurătura lui asta era.

După o perioadă au găsit de lucru la un boier, care i-a pus slujitori în casa sa. Omul era foarte bogat și în același timp și foarte credincios.

Cei doi erau mulțumiți că aveau acum un trai mai bun și o slujbă mai bună. Odată, foarte supărat, Vasile a început iar să zică vorba lui: "Adame, Adame, de ce-ai mâncat din măr?" Și auzindu-l, boierul l-a întrebat:

- De ce spui asta Vasile?

- Păi da, boierule, că dacă n-ar fi mușcat Adam din măr...

- Crezi că tu n-ai fi făcut la fel? Atunci îi sări lui Vasile soția în ajutor.

- Poate că așa e, boierule, dar Eva de ce a ascultat de diavol și a mușcat din măr?

Atunci boierul a înțeles că cei doi sunt porniți împotriva lui Adam și a Evei, dar i-a lăsat în pace.

S-a gândit mult boierul cu ce i-ar putea face să înțeleagă taina aceasta a ispitei. Și a găsit o soluție minunată.

Le-a amenajat câteva camere, i-a îmbrăcat în haine scumpe, le-a oferit tot felul de mâncăruri și le-a zis:

- Mă! De azi nu veți mai munci. Aveți aici tot ce vă trebuie. Singura cerință este să ascultați de o singură poruncă a mea.

Bucuroși, fericiți, cei doi se credeau deja în Paradis. Când a venit cu masa o servitoare, le-a adus și o farfurie acoperită cu o altă farfurie, zicând:

- Porunca stăpânului este să nu vă atingeți de această farfurie. Cum vă veți atinge, veți fi alungați. Bineînțeles că, deoarece acea farfurie nu constituia nici o problemă pentru ei, au ascultat porunca fără greutate.

Și așa a durat fericirea lor o săptămână, două, trei, o lună, două, până când a încolțit în mintea femeii o idee:

- Mă Vasile, dar ce-o fi mă în farfuria aceea?

- Taci mă femeie! Cum să călcăm noi porunca stăpânului?

Și femeia era acum frământată de acel gând. Așa azi, așa mâine, până când soția l-a convins pe Vasile s-o lase să se uite puțin în farfurie.

- Dar fi atentă femeie! O ridici numai puțin, te uiți și apoi o acoperi repede. Zis și făcut, însă surpriza mare a fost când au ridicat farfuria și a țâșnit din ea un șoricel. Au alergat ei să-l prindă dar șoricelul intrase deja pe o gaură și nu mai putea fi prins. Din momentul acela, tristețea a coborât în sufletul lor. Se gândeau ei: „Ne va omorâ stăpânul când va vedea că i-am călcat porunca”.

- Vezi ce-ai făcut cu curiozitatea ta?

Femeia nu mai zicea nimic, înțelegeau abia acum cum au greșit Adam și Eva. N-au rezistat tentației, și a venit boierul, i-a scos afară, le-a dat vechile lor haine, și i-a trimis într-un ținut îndepărtat, fără nimic la ei.

ISPITA

Un tânăr, spovedindu-se la preot, se plângea: „Părinte, sunt ispășit mereu. Mă încercă ispita și sunt mereu tulburat sufletește din această cauză”. Zis-a părintele:

- Fiule, poți să oprești păsările ce trec deasupra casei tale? Nu! Important este ca tu să ai grijă ca ele să nu-și facă cuib la tine. Așa e și cu ispita. Câtă vreme nu se cuibărește în sufletul tău, tu trebuie să o alungi degrabă. Și așa îți vei

păstra sufletul curat. Și tânărul plecă încurajat de sfatul părintelui. Ispita nu-i păcat, decât atunci când gândul tău a acceptat-o.

SACUL CU NISIP

Fiind chinuit cu duhul slavei deșarte, Sfântul Macarie s-a hotărât să care un sac plin cu nisip. Întâmpinându-l un om care-l cunoștea i-a zis:

- Părinte, să vă ajut. De ce duceți un sac așa de greu singur?

- Nu, fiule, nu trebuie să mă ajuți. Chinuiesc pe cel ce chinuiește. Și asuprindu-se astfel, Sfântul a scăpat de ispită.

Din trei părți vin ispitele: de la diavol, de la lume, de la tine însuși.

COADA SATANEI

La o margine de pădure Sfântul Antonie cerea satanei să-i spună cum îi ispitește el pe oameni, însă tocmai atunci se ivise un prilej pentru satana să se disculpe. La vreo 50 de metri un om înjura pe Dumnezeu pentru că i-a răsturnat căruța cu lemne.

- Uite Antonie! Eu sunt aici, nu-l ispitesc și totuși el înjură.

Și, privind atent, Sfântul Antonie văzu coada satanei care pe sub pământ răsturnase căruța. Și a zis Sfântul Antonie:

- Să te certe pe tine Domnul, diavole, că tot tu ai făcut pe om să înjure, împiedicându-i căruța cu coada.

Ispitele vin multe, însă mai trebuie să și rezistăm și să nu ascultăm de ele. Numai așa le biruim.

ÎNTELEPCIUNEA SFINȚILOR

SFÂNTUL ANTONIE

La Sfântul Antonie s-au dus câțiva învățați din Egipt și l-au întrebat:

- Preacuvioase, de ce nu învățați carte, că aveți atâția călugări pe care trebuie să-i conduceți? Atunci Sfântul Antonie i-a întrebat:

- Ce-a făcut Dumnezeu: mintea sau cartea?

- Mintea, i-au răspuns. Sfântul a spus:

- Cine slujește lui Dumnezeu cu mintea și cu inima nu are nevoie de multă carte. Eu am în fața ochilor o carte deschisă: Creația lui Dumnezeu. Și eu citesc în ea. Filosofii iar l-au întrebat:

- De ce pe sfinția ta te iubesc toți, iar pe noi nu?

Răspuns-a bătrânul:

- Fiindcă eu iubesc pe Unul: Dumnezeu și toți mă iubesc pe mine. Și atunci filosofii s-au făcut călugări sub ascultarea Sfântului Antonie.

ÎNVAȚĂ DE LA TOATE.

(din lirica norvegiană)

Învață de la ape să ai statornic drum,

**Învață de la flăcări că toate-s numai scrum,
Învață de la umbră să taci și să veghezi,
Învață de la stâncă cum neclintit să crezi.**

**Învață de la soare cum trebuie s-apui,
Învață de la piatră cât trebuie să spui,
Învață de la vântul ce-adie pe poteci,
Cum trebuie prin lume de liniștit să treci.**

**Învață de la toate, că toate-ți sunt surori,
Să treci frumos prin viață, să poți frumos să mori...**

**Învață de la vierme că nimeni nu-i uitat,
Învață de la nufăr să fii mereu curat,
Învață de la flăcări ce-avem de ars în noi,
Învață de la ape să nu dai înapoi.**

**Învață de la umbră să fii smerit ca ea,
Învață de la stâncă să-nduri furtuna grea,
Învață de la soare ca vremea să-ți cunoști,
Învață de la stele că-n cer sunt multe oști...**

**Învață de la greier, când singur ești, să cânti,
Învață de la lună să nu te înspăimânți,
Învață de la vulturi când umerii ți-s grei,
Și du-te la furnică să vezi povara ei.**

**Învață de la floare să fii gingaș ca ea,
Învață de la oaie să ai blândețea sa,**

**Învață de la păsări să fii mai mult în zbor,
Învață de la toate că totu-i trecător...**

**Ia seama, fiu al jertfei, prin lumea-n care treci,
Să-nveți din tot ce piere cum să trăiești în veci!!!**

DECALOGUL TĂCERII

- 1. Taci, dacă nu ai de spus ceva valoros!**
- 2. Taci, atunci când ai vorbit destul!**
- 3. Taci, până când îți vine rândul!**
- 4. Taci, atunci când ești provocat!**
- 5. Taci, când ești nervos și iritabil!**
- 6. Taci, când intri în Biserică, pentru ca Dumnezeu să-ți poată vorbi!**
- 7. Taci, când pleci din Biserică, pentru ca Duhul Sfânt să poată imprima în mintea ta lucrurile pe care le-ai auzit!**
- 8. Taci, când ești ispitit să bârfești!**
- 9. Taci, când ești ispitit să critici!**
- 10. Taci, cât să ai timp să gândești înainte de a vorbi!**

ȘTERGARUL

**La cina cea de Paște, în camera de sus,
Înconjurat de-Apostoli S-a așezat Iisus.
Se revărsa din sfeșnic o palidă lumină
Pe azimile calde, pe mielul...fără vină.**

**Era plăcut prilejul și toate pregătite,
Dar vai, uitase gazda o slugă a trimite,**

**Un rob sau o copilă, ca dup-a vremii lege,
Cureaua de pe glezne, pe rând să le dezlege.**

**Să le aline talpa de colbul de pe drum.
Și-acum cei doisprezece sfetnici, oarecum,
Se întrebau în cuget, cum vor șede la rugă
Sau cine își va pune ștergarul cel de slugă?**

**O! Iată-i cum se-ncruntă privind cu tulburare,
Când vasele de apă, când praful pe picioare.
Și Duhul îi întreabă cu șoapta Lui ușoară,
N-ai vrea să pui tu Petre, ștergarul astă seară?**

**Chiar eu, nu șade bine, eu sunt cel mai bătrân,
Dar tu ce ești mai tânăr? Eu stau lângă Stăpân.
Dar tu? Întreabă Duhul acuma pe Andrei
Chiar eu? Sunt cel mai din urmă la Domnul dintre ei.**

**Dar tu ce ții de pungă? Eu am făcut de-ajuns
Am cumpărat merinde și mielul l-am străpuns,
Tu, Tomo, nu vrei oare să fii tu cel ce spală?
Sunt trist, se luptă-n mine o umbră de-ndoială.**

**Dar tu Matei? Tu Filipe, dar tu Tadeu?
Dar tu?...Dar tu?...
Și-n fiecare cuget răspunsul a fost nu.**

**Atunci lăsându-și brâul și haina într-un ungher
S-a ridicat Stăpânul Cel coborât din cer**

**Și înfășurând ștergarul S-a aplecat ușor
Să-și spele ucenicii, ca rob al tuturor...**

**De-atunci pe apa vremii atâția ani s-au dus
Și-acum a câta oară Se-așează iar Iisus?
Să-ntrebe tot prin Duhul pe cel ce-l înconjoară
N-ai vrea să-ți pui tu, frate, ștergarul astă seară?**

Tu...Tu...Tu...?

Frumos va fi odată acolo sus în rai...

**Dar azi sunt mii de treburi, necazul greu se curmă,
Nu vrei în lumea asta să fii tu cel din urmă?**

E bun un vas de cinste, dar trebuie și-un ciob.

Nu vrei să fii tu, frate, al fraților tăi rob?

Sunt miei de dus în brațe,

Sunt mucuri ce se sting,

Sunt răni pe care lacrimi în taină se preling,

Sunt văduve bolnave, bătrâni fără putere,

Sunt oameni singuratici, lipsiți de mângâiere,

Sunt prunci rămași acasă, cu mame în spital,

Bolnavi care așteaptă al cerului semnal,

Se cere oboseală și jertfă uneori,

Și nopți de priveghere și iarăși muncă-n zori.

Nu mânui cuvântul, când harul nu ți-i dat,

Cât mătura și acul, și rufe de spălat,

Cât cratița, toporul și roata la fântână,

Ciocanu-n talpa casei și-n gard la vreo bătrână.

**Să-ntorci cu greu bolnavul, să rabzi și să mângâi,
Să stai de veghe noaptea la câte-un căpătâi,
Să-l scoți apoi la soare și să-i alini amarul.
Nu vrei cu Mine, frate, să-ți înfășori ștergarul?
Chiar eu? Nu șade bine, eu sunt doar mai bătrân.
Chiar eu? Eu sunt prea tânăr, eu stau lângă stăpân.
Chiar eu? Nu, nu am vreme, eu am făcut de-ajuns.
Chiar eu? Chiar eu? Același și-același trist răspuns.
Și-atunci, lăsând să-I cadă cureaua Lui și haina
Iubirii fără margini, trăindu-Și iarăși taina,
Încet, a câta oară, S-a ridicat Iisus
Și plin de-atâtea gânduri, ștergarul iar Și-a pus.**

**Și precum o mlădiță s-apleacă lângă trunchi,
Stăpânul omenirii Se-apleacă în genunchi.
La jugul fără slavă din nou Iisus Se-njugă.
El, Împăratul vieții, din nou e rob și slugă.**

**Veniți leproși ai lumii, murdari de-a ei țărână,
Iisus va spăla iarăși cu propria Lui mână.
Veniți voi ce-n păcate nădejdea vi se frânge,
Iisus vă spală astăzi cu propriul Lui sânge.**

**Voi frați goniți mândria, visările și somnul,
Luați cu drag ștergarul alături de Domnul,
Și nu uitați: Cu Domnul orice lucrare-i bună,
Iar cine ia ștergarul, acela ia cunună.**

ÎNTELEPCIUNEA BĂTRÂNILOR:

La părintele Paisie am auzit:

- Să nu crezi tot ce auzi;**
- Să nu spui tot ce știi;**
- Să nu faci tot ce poți;**
- Să nu dai tot ce ai.**

DESPRE FEMEIE

LAUDA CEA BUNĂ

La un om credincios veni unul care-și lauda nevasta, zicând:

-Nevastă-mea e foarte frumoasă! Credinciosul scrisese atunci pe hârtie un zero.

-Este și bogată. Credinciosul mai scrie un zero. Este și de neam mare! Alt zero. Este și harnică. Mai scrie un zero. Femeia mea este și blândă! Încă un zero.

-Este și femeie de casă. Iar mai scrie un zero.

-Și are și frica de Dumnezeu! Atunci credinciosul puse un unu în față, zicând:

-Iată valoarea femeii tale: 1.000.000. Dacă nu avea frica lui Dumnezeu ea nu valora nimic.

MAMA

La un târg săptămânal dintr-o comună a județului Dolj s-a vândut un vițel de lângă o vacă. Ducând vaca acasă, aceasta a avut manifestări de furie, făcând probleme proprietarilor ei. A doua zi vaca a fugit înapoi la târg și a început să împungă pe oamenii care întâmplător

se aflau acolo. Ei, impacientați de violența vacii, au tăbărât pe ea cu furci și prăjini, punând-o la pământ. Venind apoi și proprietarii au explicat neliniștea ei. Își pierduse vițelul.

În ziua în care s-a întâmplat acest lucru a fost găsit un copil într-un container, omorât de mama sa.

Întrebarea este: care este adevărata mamă?

E BINE AȘA

Un om bogat plin de credință, avea o nevastă necredincioasă. Orice i s-ar fi întâmplat, bine sau rău, el zicea: „E bine așa”, uneori spre disperarea soției sale. Dar ea cu timpul a început să înțeleagă că aceasta formulă este o ieșire din impas.

Mergând odată la mănăstire să doneze mulți bani și trecând printr-o pădure i s-au agățat femeii mărgelile de o cracă, rupându-se și risipindu-se pe jos. Soțul văzând întâmplarea, a zis:

-E bine așa femeie!

-Cum să fie bine? Nu vezi că mi-am pierdut mărgelile?

Și au întors trăsura, dorind să recupereze ceva din pietrele scumpe pierdute. Făcând așa au întârziat.

Deodată vine în grabă pădurarul, care le zise:

-Bine că ați întârziat, pentru că la marginea pădurii vă așteaptă o bandă de hoți. Întoarceți căruța repede! Auzind cei doi și înțelegând că a fost plan dumnezeiesc, omul bogat i-a zis soției:

-Ai văzut că „e bine așa”? De atunci soția a înțeles credința soțului ei și a devenit și ea o bună creștină.

FEMEIA BUNĂ

Dacă vrei să fiți o femeie cu adevărat bună trebuie să fiți:

- ca melcul care-și îngrijește cu statornicie casa;
- ca ecoul care nu răspunde decât atunci când este

„strigat”;

- ca ceasornicul primăriei, care este foarte exact, dar atenție, o femeie nu trebuie să facă zgomot și să se facă auzită de tot orașul cum face ceasornicul.

PODOABELE FEMEII

Venindu-i într-o zi o prietenă în vizită, Cornelia o primi în casa ei modestă, fără podoabe, numai cu cele necesare. După ce prietena îi arată toate podoabele: cercei, diamante, brățări, o întrebă pe Cornelia:

- Tu nu vrei să-mi arăți podoabele tale?

Tocmai atunci intrară pe ușă doi copii gălăgioși, rumeni în obraji.

- „Iată diamantele mele!” zise Cornelia.

FEMEIA DESFRÂNATĂ

Se zice că un călugăr din pustie avea o soră care era desfrânată și ajunsese la o casă de toleranță. Călugărul a mers după ea ca să încerce să o scape de la greul păcat. Ajuns la sora lui o întrebă:

- Cum ai ajuns, surioară, într-o asemenea degradare? Și ea, plângând, i-a zis:

- Vreau să mă îndrept! Scoate-mă de aici! Nu mă lăsa!

- Bine, zise călugărul, mergi și ia-ți încălțăminte în picioare și ce-i al tău și vino cu mine.

- Nu mai vreau să intru înăuntru, ia-mă așa cum sunt, a spus ea.

Și au plecat spre pustie, fratele gândindu-se să o ducă la o mănăstire de maici. Pe drum, după câteva zile de mers prin deșert, au zărit în depărtare niște arabi. Prin apropiere erau niște tufe.

Du-te și te ascunde în tufele acelea, ca să nu te ia arabii cu ei.

Trecând mai departe arabii, călugărul aștepta să-i iasă sora din tufele acelea. Dar ea nu mai venea. Ducându-se să o ia, o găsi moartă. Picioarele ei goale erau numai răni, iar buzele arse de soare.

Văzând aceasta părintele s-a rugat mult lui Dumnezeu să-i descopere unde va fi sora lui: la bine sau la rău? Și, într-un vis, a avut următoarea descoperire: a auzit un glas care a zis: „Puțin nevoindu-se, dar din inimă pocăindu-se, s-a mântuit!”.

LUMEA

†Valens, împăratul eretic, trimise pe Modest dregătorul la Sfântul Vasile cel Mare să-l amenințe că va fi persecutat dacă nu va fi de acord cu arianismul. Atunci, Sfântul Vasile a răspuns: „Vrei averile mele? Ia-le. Pe mine nu mă vor sărăcii, pe tine nu te vor îmbogății. Avea mea este o zdreanță și câteva cărți care nu cred că-ți vor folosi. De izgonire nu mă tem. Tot pământul este al lui Dumnezeu. De mă vei chinui fizic, mulțumesc lui

Dumnezeu că sufăr pentru Adevăr”. Primind acest răspuns, împăratul a înțeles că Sfântul Vasile neglijează total deșertăciunile acestei lumi și iubește mult pe Dumnezeu.

†† În zadar se chinuiesc oamenii să-și găsească pacea și liniștea în lume. Viața ne dovedește că în lume nu se găsește nici pacea și nici mulțumirea adevărată. Cei care o caută, totuși, se aseamănă cu un copil care curăță o ceapă foaie cu foaie, nădăjduind că înăuntru este vreun sâmbure dulce. Dar, spre decepția lui, după multă vreme descoperă că nu este așa. Această lume, și tot ce este în ea, nu este decât deșertăciunea deșertăciunilor. Pacea este numai la Dumnezeu, iar El a dat-o numai celor care cred în El.

Așadar, găsiți pacea lui Dumnezeu și nu o căutați zadarnic în lume.

PEȘTII DIN IORDAN

Ce fericiți sunt peștii din apă! Mă gândesc la peștii din Iordan. Câtă desfătare au ei, scaldându-se într-o apă așa de dulce, însă Iordanul se varsă în Marea Moartă, cea mai sărată și otrăvitoare mare de pe pământ. Aici mor toate vietățile care se ating de ea. Însă cu Iordanul se întâmplă o minune. El trece prin Marea Moartă fără să fie vătămat. Și peștii din Iordan trebuie să aibă o mare grijă. Dacă ies puțin din albia râului, intră în Marea Moartă și mor. Totul e să stea în râul Iordanului. Așa suntem și noi, iar dacă ne lăsăm târâți de plăcerile lumii în păcat, vom muri sufletește ca și peștii din Iordan. Pentru că nu tot ce ne desfată ne duce la bine.

De obicei plăcerile nasc dureri și de aceea trebuie să ne ferim de ele.

VULPEA PROASTĂ

O vulpe văzând o grădină cu tot felul de bunătăți, dorea neapărat să intre acolo. Și găsind o gaură mică, a reușit să intre. Pentru asta a postit trei zile. Slăbind, a intrat în grădină, mâncând și săturându-se. Când să iasă, spre nefericirea ei, descoperi că nu poate ieși, pentru că era prea grasă. Posti acum alte trei zile ca să poată ieși. După ce a ieșit, a zis: „Proasta de mine! Cum am intrat, așa am și ieșit.” Așa suntem și noi. Agonisim multe în lumea aceasta, însă când ieșim din ea, trebuie să le lăsăm pe toate aici. Toate ale lumii sunt deșertăciune.

DESPRE PĂCAT

CE FACE STICLA DE RACHIU

Într-o zi, diavolul ispită pe un om, zicând:

- Îți dau ce-mi ceri, dacă ucizi un om!

- Niciodată, răspunse omul ispitit.

- Atunci fură ceva!

- Niciodată, repetă omul.

- Dacă nu vrei, bea măcar un pahar de rachiu.

Omul se învoi la paharul de rachiu, gândind că nu este ceva grav. Bău un pahar, două, trei, se îmbătă. Când să plece, nu mai nimeri acasă ci în casa altui om. Văzându-se în casă străină și, încercând să fure ceva,

omul l-a respins. Văzându-se acum în mare pericol, omul beat a luat o vază de flori și l-a lovit în cap pe gospodar. Acesta a murit. Văzându-și fapta, de groază, a dat foc casei și a fugit. Iată cum păcatul beției a dus pe om la alte mari păcate.

CĂDEREA DIN BEȚIE

Un mare pictor, dorind să picteze un înger, a mers în piață să caute un tânăr pentru model. A rugat pe un tânăr frumos care a acceptat cu plăcere acest lucru. După trei ani, pictorul lucrând la un alt tablou, a avut nevoie de un om urât ca să-l picteze pe Iuda. A mers în piață și a găsit un om urât ca un cerșetor, murdar și schimonosit. A mers la el și l-a rugat să meargă până la atelierul lui pentru a-i picta portretul. Când a ajuns omul cel urât la atelier și a văzut îngerul cel frumos, pictat cu trei ani înainte, a început să plângă cu amar și să se tânguiască. Domnule pictor, eu sunt acela care l-ai pictat ca înger! Așa eram acum trei ani, și iată cum sunt acum. Iată unde m-a dus beția.

BALTA ȘI IZVOARELE EI

Un om avea în țarina lui o baltă mare. S-a hotărât într-o zi să o sece și a început să scoată apă cu găleata din baltă, dar nu prea avea spor. Truda lui era zadarnică. Atunci un vecin i-a spus: dacă vrei să seci balta, seacă mai întâi izvoarele. Și așa făcând, balta a secat repede. Așa este și cu păcatele și patimile noastre. Vrei să-i dai vieții

un sens creștin? Seacă izvoarele păcatelor tale: băutura, înjurătura, etc., și vei fi curat și nevinovat de ele.

CUM SE DUC PORCII

Într-o zi, un om ducea un porc la abator. Și cum acesta nu prea voia să meargă, i-a pregătit o cursă: îi punea în față câteva boabe de porumb, porcul mergea după ele, și așa a ajuns în abator. Acolo, în zadar s-a mai zbatut el, că măcelarii cruzi l-au ucis. Tot așa își bate joc Satana de unii. Ne duce la pieire prin tot felul de înșelăciuni și încet-încet cucerește din ce în ce mai multe suflete.

URSUL, MIEREA ȘI PĂCATUL

Într-o zi, un om primi vizita unui prieten. Și discutând ei despre păcat, gazda (care locuia lângă pădure) le făcu o demonstrație: luă mai mulți faguri de miere și-i puse la un loc unde știa că venea un urs. Așteptară cu toții și ursul veni într-adevăr. Mâncă un fagure, mâncă doi și se sătură. Dar lăcomia nu-l lăsă și cu toate că se săturase, tot mai mâncă. Și mâncă așa până îi veni rău și muri din pricina dulceții mierii.

- Iată prieteni, zise gazda. Așa este și cu păcatul. Guști din el, te saturezi, iar pe urmă lăcomindu-te mori din pricina ABUZULUI. Păcatul la început e dulce ca mierea, iar apoi amar ca fierea, ucigându-te.

MINCINOSUL

Un pescar povestea unui prieten că odată a căzut

Într-o mlaștină și s-a scos singur din ea, trăgându-se singur de păr. Bineînțeles că toți prietenii lui au început să râdă de el, certându-l că este așa de mincinos. Așa este și cu cei care se pot scoate singuri din păcat, dar bineînțeles că nu pot face acest lucru. Fără ajutorul lui Dumnezeu, nimic nu este posibil.

LIMBA

Un împărat a poruncit bucătarului său să-i facă cea mai bună mâncare. Bucătarul i-a pregătit mâncare de limbă. Mulțumit, împăratul i-a poruncit ca a doua zi să-i pregătească cea mai rea mâncare. Bucătarul i-a pregătit tot mâncare de limbă. Atunci împăratul i-a zis bucătarului:

- De ce crezi că și cea mai bună și cea mai rea mâncare este cea de limbă?

- Măria Ta! Limba este organul nostru cel mai important. Ea poate deschide porțile Raiului și poate deschide și porțile Iadului, prin împrejurări, vorbe rele, etc.

ÎNJURĂTURA

Un soldat avea prostul obicei să înjure. Într-o zi, spovedindu-se la preotul regimentului (pe când preoții activau și în armată) îi zicea:

- M-aș lăsa, părinte, de înjurat, dar nu pot! Părintele s-a gândit la ceva deosebit, care să-l facă pe soldat să nu mai înjure. Și mergând odată amândoi în oraș, îi zise;

- Îți dau 100 de lei dacă 3 ore cât vom sta în oraș nu vei înjura. Soldatul s-a ținut de această făgăduință și nu a înjurat deloc. După cele 3 ore, preotul îi zise:

- Tată, văd că doar pentru 100 de lei ai reușit să te lași de înjurat. Cum să nu te lași de înjurat, când știi că pentru înjurat te vei chinui în focul iadului? Iar dacă te vei abține, răsplata nu va fi de 100 de lei, ci mult mai mare, fericirea eternă. Și de atunci soldatul nu a mai înjurat.

PĂCATUL VORBELOR DE RĂU

Spovedindu-se într-o zi o femeie, zise ea duhovnicului:

- Părinte, nu cred că păcatul cleветirii este chiar atât de greu. Mai vorbesc și eu de rău pe una, pe alta. Atunci părintele îi zise:

- Mergi la târg, cumperi o găină, o tai, și de la târg până acasă arunci toate penele găinii. Zis și făcut. Femeii i s-a părut ușor canonul, dar nu l-a înțeles. După ce a făcut asta, a mers la părintele care i-a zis:

- Acum du-te și culege penele găinii.

- Este imposibil părinte! Bătea vântul și le-a risipit pe toate.

- Vezi, fiica mea duhovnicească, tot așa e și cu cuvintele rele. Odată spuse nu le mai poți întoarce. Ele sunt foarte periculoase și de aceea trebuie să te oprești de la acest păcat.

SCAIETII DIN AUSTRALIA

Pe vremuri, țara Australiei era lipsită de scaieți. Dar veni vremea stăpânirii engleze. Australia s-a umplut de scaieți. Și iată cum: în Anglia, se află un ținut întreg în care sunt foarte mulți scaieți. Un englez din zona aceea, locuind acum în Australia, i se făcu dor să vadă un scaiete la el în grădină. A scris acasă, și familia lui i-a trimis prin poștă sămânță de scaieți. A sădit bucuros scaieții într-un colț al grădinii, amintindu-și cu plăcere de țara sa Anglia. Dar aceștia s-au înmulțit atât de repede și atât de mult, încât țara Australiei s-a umplut de această rea plantă. Așa este și cu păcatul, încolțește puțin câte puțin în sufletul nostru, până când cuprinde întreg sufletul.

CĂMILA ȘI PĂCATUL

Un arab locuia într-un cort și se ocupa cu tâmplăria. Într-o zi auzi un zgomot la ușa cortului. Era cămila, care îi zice:

- Lasă-mă să-mi încălzesc și eu nasul în cortul tău.

Afară este foarte frig.

- Bine, dar să nu intri mai mult! Și el își văzu mai departe de treabă. Când se întoarse mai târziu, văzu cămila cu tot capul în cort.

- Nu ți-am spus să nu intri?

- Mi-era frig. Și m-am gândit ca dacă m-ai lăsat să-mi bag nasul, mă vei lăsa să intru și cu capul în cort. Dar n-am să mai înaintez.

- Bine, dar să nu mai înaintezi. Când văzu că arabul era atent la lucrul său, cămila intră și cu umerii și cu

picioarele de dinainte. Când o văzu arabul, îi zise să iasă imediat afară. Dar era prea târziu. Arabul nici nu avu timp să se ridice, căci cămila îl azvârli afară din cort și puse ea stăpânire pe acesta. La fel și cu păcatul. Dacă-i faci puțin loc în sufletul tău, ușor o să ți-l stăpânească.

DACĂ AI CĂZUT, RIDICĂ-TE

Un frate a mers la avva Sisoe și i-a zis:

- Părinte, am căzut în păcat, ce să fac?

- Ridică-te, i-a spus bătrânul simplu.

- M-am ridicat, dar am căzut din nou.

- Ridica-te iarăși!

- Până când? întrebă fratele.

- Până te va găsi moartea, fie stând în picioare, fie căzut.

Căci scris este: în ceea ce te vei găsi, în aceea te va judeca. Roagă-te lui Dumnezeu să te găsească în ultimul moment în picioare și în pocăință.

MINUNI ALE SFÂNTULUI SISOE CEL MARE:

La acest cuvios părinte, era un ucenic, anume Apolos. Acestuia din meșteșugirile vrăjmașului, pe lângă alte ispitiri și poftiri, i-a venit și pofta de rânduiala preotească. Și i se arătau dracii în vis în chip de arhieriei, hirotonindu-l pe el episcop. Deci, deșteptându-se din somn, ruga pe stareț ca să-i poruncească să meargă în cetate la arhieriu, ca să ia sfințirea preotească. Iar starețul îi porunca și-l învăța, spunându-i să nu caute rânduială mai presus de vrednicia lui. Iar el supărându-se de multa învățătură și pedepsire a starețului, a fugit în

taină de la dânsul și s-a dus în Alexandria, la rudeniile sale cele după trup, ca acolo, prin ajutorul acelora, să poată câștiga rânduiala preotească.

Și mergând pe cale, a ieșit diavolul în întâmpinarea lui și i s-a arătat în chip de om înalt de statură, care era cu desăvârșire gol, negru la vedere, murdar la chip, având unghii de fier și arătând asemănare de fiară. Era încă și buzat, avea sâni femeiești, arătându-se că este și o parte și alta la fire; și era foarte puturos. Și atât de mare nerușinare arăta înaintea ochilor lui, încât nici nu se cuvine a o da în scris. Acela căzând pe grumajii lui Apolos, îl cuprindea și-l săruta adeseori. Iar Apolos se îngrădea cu semnul Sfintei Cruci și se trăgea din mâinile lui. Iar el zicea către dânsul: „De ce fugi de mine? Știi că ești al meu și îmi ești iubit, fiindcă faci voile mele; pentru aceasta am și venit ca să călătoresc cu tine, până ce voi sfârși toate poftele tale”.

Iar Apolos, neputând suferi putoarea și nerușinarea lui, și-a ridicat ochii spre cer și a strigat foarte tare, zicând: „Dumnezeule, ajută-mi mie pentru rugăciunile părintelui meu, Sisoe, și mă izbăvește din această primejdie!” și îndată diavolul, depărtându-se puțin de la dânsul, s-a închipuit în femeie frumoasă goală, și a zis către dânsul: „Primește-mă și satură-ți pofta ta, de vreme ce mult m-ai odihnit în inima ta, prin gândurile tale”. Și iarăși a zis: „Eu am voit să te fac pe tine popă și episcop, dar rugăcile lui Sisoe, starețul cel lacom, mă gonesc de la tine”.

Aceasta zicând diavolul, s-a făcut nevăzut. Atunci Apolos, cuprins de mare frică, s-a întors la stareț și , căzând la picioarele lui, i-a spus toate cele ce i se întâmplaseră, cerând iertăciune. Încă a spus și fraților ce a pățimit din înșelăciunea vrăjmașului și cum i-au ajutat lui rugăciunile Cuviosului Părinte Sisoe. Căci cu adevărat, rugăciunea lui era puternică spre gonirea diavolilor, căci și dintr-un alt ucenic al său, anume Avram, a izgonit pe Duhul cel necurat, care muncea trupul lui. Și toate duhurile ispititoare fugeau de la dânsul, neîndrăznind a se apropia de viteazul și nebiruitul ostaș al lui Hristos.

ÎMPĂRĂTEASA ȘI PUTEREA

Soția unui împărat, văzând câtă putere are împăratul, voi să încerce și ea satisfacțiile puterii absolute, începând demersuri sistematice și bine gândite pe lângă soțul ei, pe care îl rugă să-i cedeze pentru o zi puterea. Să vadă cum e. După o zi, el să-și reia puterea ca mai înainte. La urma urmei, nu era mare lucru. După îndelungate stăruințe, acesta consimți și făcu publică hotărârea de a ceda soției puterea pentru o zi. A doua zi dimineată, soția lui era împărăteasă cu drepturile împăratului. Nu mică îi fu mirarea, când, la un moment dat, o auzi pe împărăteasă poruncind gărzilor:

- Arestați-l pe netrebnicul acesta care v-a fost împărat până ieri! Ordinele fură executate. După ce îl văzu arestat, porunci din nou:

- Tăiați-i capul! Azi am toată puterea. Și de azi înainte o voi avea. Zadarnic încerca împăratul să se apere,

să amenințe, să explice gărzilor, să implore, ordinul fu executat. Așa se întâmplă și cu păcatul căruia îi cedăm fie și numai o dată. E de ajuns să devină o dată stăpân, pentru a prelua el definitiv viața noastră.

COMOARA

Se zice că trei pădurari au plecat la vânătoare. Ajunși în pădure, s-au așezat la tulpina unui stejar, la rădăcina căruia au găsit o comoară. S-au bucurat enorm. Apoi, comoara fiind mare, s-au gândit să o împartă. Și-au zis să o împartă în trei părți egale.

- Și acum, că suntem bogați, zise unul dintre ei, hai să ne veselim și să chefuim. Unul dintre noi să meargă în oraș să ia mâncare și băutură, și, după ce ne vom ospăta, vom împărți comoara și apoi ne vom întoarce acasă. Zis și făcut. Unul dintre ei a mers în oraș. Dar s-a gândit el în oraș: de ce să împart comoara cu ei? Mai bine o iau eu toată. Cumpără o otravă puternică, o puse în mâncare și plecă. „Vor mânca, vor muri, eu îi îngrop, și le voi lua apoi toată comoara”. În același timp, cei doi se sfătuiră: „De ce să împărțim comoara în trei? Când va veni el din oraș, îl vom omorâ și o vom împărți între noi”. Așa au și făcut. După ce l-au îngropat, și-au zis: „Acum hai să mâncăm, să ne veselim, și, apoi, să împărțim comoara.” Au mâncat, au băut și au murit pe loc. Comoara a rămas neîmpărțită, păcatul lăcomiei orbindu-i pe toți și ducându-i la moarte.

CERȘETORII

Doi cerșetori orbi trăiau în bună prietenie, hotărâți

să se sprijine unul pe altul în viață și găsimdu-și în această prietenie, bucuria vieții lor. Nimeni și nimic nu le putea schimba vreodată prietenia lor adevărată. Nici chiar diavolul nu izbutise și era trist. Văzându-i o babă tristețea diavolului, i-a zis:

- Ce-mi dai Satana, să-i fac eu pe acești fericiți să se certe? La această afacere, diavolul oferi babei o pereche de cizme noi. Și baba intră în acțiune.

- Vai vouă, sărmanilor, lipsiților. Ce milă mi-e de voi! Iată, vă dau un ban de aur. Să-l împărțiți între voi și vă veți îmbogăți. Zicând acestea, baba plecă.

- Un galben! Zise unul dintre orbi. Nimeni nu ne-a dat vreodată așa ceva. Ce doamnă milostivă! Păstrează-l bine, prietene!

- Cum adică să-l păstrez? Ție ți l-a dat, tu să-l păstrezi. Ori vrei să mă înșeli și să trădezi vechea noastră prietenie.

- Mie nu mi-a dat nimic. Ție ți-a dat galbenul. Și acum o iei înainte cu acuzația. Să-ți fie rușine!

Și mânioși strașnic, se luară la bătaie. De fapt, baba nu le-a dat nici un ban făcându-i prin iluzia banului să-și piardă liniștea și prietenia lor. Și mergând baba la diavol să-și ia plata, acesta îi zise:

- Stai acolo, babo, cine știe ce ești în stare să-mi faci și mie.

COPILUL RĂU

Un copil avea prostul obicei să descopere cuiburi de păsări prin copaci și să scoată ochii păsărelelor. Mama lui

i-a atras de multe ori atenția că nu este frumos ce face, dar el nu înțelegea. Într-o duminică, s-a dus din nou în pădure și a zărit în vârful unui stejar un cuib. A urcat și luând unul dintre pui, i-a scos ochii și l-a aruncat jos. În clipa următoare sosiră însă păsările, părinții puiului, doi vulturi falnici. Se repeziră la copil cu ciocurile lor tari și ascuțite, scoțându-i ochii pe loc. A rămas orb pe viață. Rău faci, rău găsești.

**† Ferește-te de păcat nu din teamă, ci din datorie.
(Democrit)**

†† Nu te lăsa atras de două ori de păcat pentru că și pentru o singură dată nu vei rămâne nepedepsit.

††† Cele mai multe păcate se săvârșesc în gând, înainte de a fi traduse în fapte. (Lubbock)

**†††† Ochii orbiți de păcat, se luminează cu pedeapsă.
(Sfântul Grigore)**

DESPRE ZGÂRCIȚI

† Unui om i s-a furat o sumă mare de bani. Și plângea, tânguindu-se în fața prietenilor săi. Și ei i-au zis:

- Prietene, dar acum tot nu mai ai acești bani, de ce mai plângi?

- Plâng că altcineva se bucură de ei acum.

†† Pe patul de moarte un mare iubitor de arginți i-a cerut soției sale un favor. Soția, văzându-și soțul pe moarte, i-a zis:

- Soțul meu, îți îndeplinesc orice cerere. Atunci soțul i-a zis:

- Această pungă de bani de aur, o pui în mormântul meu, dar să nu te vadă nimeni ca nu cumva văzându-te să mi-o ia. Și așa i-a îndeplinit soția rugămintea zgârcitului. Dar doi gropari, văzând întâmplător punga, l-au dezgropat, după o perioadă, dorind să i-o ia. Și când l-au dezgropat, au văzut doi draci la el în sicriu, care îl despuiaseră pe zgârcit și-i îndesau banii în inimă, zicând:

-Aur poștești, să se sature inima ta de aur”. Și hoții au fugit înfricoșați.

†††Un om zgârcit avea mult pământ și era bogat. Însă vecinul său, care și el era tot boier, avea mai multă avere decât el. Primul dintre cei doi s-a hotărât să câștige mai mult ca vecinul său, ca să fie el cel mai bogat. A mers cu o pungă de galbeni la cei care repartizau pământul și le-a zis: „Cu banii aceștia, vreau să cumpăr mult pământ”. „Bine”, răspunseră cei de acolo. „Uite, facem un târg: lași punga cu galbeni jos, pleci la răsăritul soarelui și cât cuprinzi cu pasul până la apusul soarelui, e al tău. Deci la apus, ești înapoi”.

Zis și făcut. A plecat de dimineată pe țarină a mers, a mers, s-a grăbit să cuprindă cât mai mult până la amiază, ca să se poată întoarce înapoi. Grăbit, obosit de căldură, a trebuit să se grăbească și la întoarcere, ca să nu treacă apusul soarelui. A mers, a mers, și, epuizat, a ajuns la apusul soarelui înapoi, însă când a ajuns, a căzut jos și a murit. Efortul pentru îmbogățire a fost prea mare pentru corpul neputincios. Și așa, avariția l-a dus la moarte.

††††Un om, știindu-l pe prietenul său avar și zgârcit, i-a făcut cadou o pereche de ochelari și în loc de lentile a pus doi bani.

- De ce-mi dai așa ceva?

- Să-i pui la ochi.

- Dar nu văd nimic de banii ăștia!

- Așa ești tu! Când urmărești doar să te îmbogățești, nu vezi nimic. Monezile te orbesc.

MOARTEA

†- Pentru ce, părinte, nu v-ați lenevit niciodată?

- Pentru că în fiecare zi aștept să mor.

SĂCULEȚUL CU PIETRE PREȚIOASE

Un om umblând odată pe țărmul mării, a găsit un săculeț plin de pietre negre mici. Din lipsă de preocupare, a început să arunce cu ele în mare. Și așa le-a azvârlit una câte una, până când au mai rămas două pietricele, pe care întâmplător le-a păstrat. Ajuns acasă, a arătat pietricelele unui vecin, care i-a zis:

- Unde le-ai găsit? Pietrele astea sunt de mare preț.

Auzind acestea, s-a dus pe malul mării să caute pietrele, dar, în zadar, își bătuse joc de o comoară inestimabilă. Așa facem și noi în zilele noastre. Fiecare zi e o comoară, pe care, dacă o neglijăm, o aruncăm în marea nepăsării. Și apropiindu-se moartea omul se căiește de păcate, însă toată viața nu a ținut cont de ele. „Cine nu adună cu Mine risipește”.

DURATA VIETII

Noe a trăit 960 de ani. Întrebat de un înger cât i s-a părut de lungă viața, el a răspuns:

- Am fost ca un om care a intrat într-o cameră cu două uși. Am intrat pe una, am stat puțin în mijloc, și am ieșit pe cealaltă. Dacă el a trăit atâta, dar noi cei de astăzi, care trăim așa de puțin! Nu vă puneți nădejdea voastră în viață, fiindcă ea este a lui Dumnezeu și ne-o dă cât consideră el.

SUNTEM STRĂINI ȘI CĂLĂTORI

Într-o zi un biet călugăr străin și sărac, poposi la casa unui boier, cerându-i adăpost.

- Casa mea nu-i han, răspuse boierul. Pleacă de aici.

Călătorul trist îi zise:

- Îmi dați voie să vă pun trei întrebări?

- Da, zise boierul, doar nu dau nici un ban dacă-ți răspund.

- Cine a locuit în casa dumneavoastră înainte?

- Tatăl meu!

- Și înainte de el?

- Bunicul meu!

- Și după dumneavoastră cine va locui?

- Fiul meu!

- Observ că în casa dumneavoastră nu stă nimeni definitiv. Unii se duc și alții vin. Așa că este tot un fel de han. Cu toții suntem călători în lumea asta.

Boierul fu atins de vorbele omului, înțelegând că viața aceasta e doar o călătorie pe pământ

BOGATUL ȘI BRADUL

Într-o țară, un om bogat avea o pădure de brazi. Fiind iarnă și ger țărani au venit la el să-i ceară lemne pentru foc.

- N-am lemne de dat, zise boierul. Plecați de la mine!

Atunci un țăran mai înțelept l-a întrebat pe boier:

- Care-i bradul dumitale?

- Cum care-i bradul meu? Toți sunt brazii mei.

- Nu... voiam să vă întreb din care brad vom face sicriul dumneavoastră. Pentru că numai dintr-un brad vom face sicriul.

Înțelegând boierul cât de puțin valorează viața sa, și că nu ia cu el din toate bogățiile, a devenit un bun creștin, dăruind lemne țăranilor.

CU CINE SĂ MOR

Un om necredincios avea o soție credincioasă și o fată cam bolnavă. Fiind aproape de moarte, fata își luă părinții de mână și-i întrebă:

- Tată, tu m-ai crescut în necredință și tu mamă în credință; dacă va fi să mor, în care să mor?

Atunci tatăl, umilit, îi zise copilei:

- Dacă va fi să mori, mori în credința mamei tale.

Însă fata se însănătoși, iar tatăl deveni un bun creștin.

VIAȚA E VEȘNICĂ

Doi oameni tăiau lemne într-o pădure. Doborând un copac, unul dintre ei, cel necredincios, zise:

- Iată ce este viața noastră. Trăim, ne zbatem și pe urmă suntem doborâți și nimic nu se alege de noi.

- Nu-i așa, prietene, zise cel credincios. După cum și noi de-abia după ce tăiem copacul vedem dacă e putred și cu noduri ca să îl dăm pe foc sau dacă e bun de tîmplărie. Tot așa de-abia după ce murim vede Dumnezeu ce trebuie să facă cu noi: să ne arunce în foc, dacă nu suntem buni, sau să ne ducă la bine, dacă am fost buni în viața aceasta.

††Se povestește că un calif din Bagdad, ieșind într-o dimineață în grădină, văzu moartea venind spre el. Alergă repede spre grajd, luă calul și fugi la Mecca, amestecându-se în mulțime. Și cum se plimba el în mulțime, moartea deasupra capului său îi zise:

- Azi dimineață când te-am văzut la Bagdad mi-am zis: „cum te voi lua din Mecca, de unde aveam ordin să te iau?”

Venise așadar singur în întâmpinarea destinului său.

Nu se știe în ce loc te așteaptă moartea; de aceea, așteapt-o tu pe ea în orice loc.

PARASTASELE

Un cipriot căzuse în mâinile perșilor și fusese băgat la închisoare. Cei de acasă l-au crezut mort și i-au făcut parastase și rugăciuni de pomenire. După patru ani omul a reușit să evadeze printr-o întâmplare minunată, și să ajungă la el acasă. Mare bucurie au avut toți la întoarcerea lui. După un timp i-au spus că l-au crezut mort și că i-au făcut parastase. Atunci el le-a mărturisit că

un înger venea din când în când la el și-l ducea din închisoare să se plimbe, și apoi îl aducea înapoi. După patru ani, îngerul l-a luat și nu l-a mai dus înapoi. L-a eliberat.

Întrebat de rudele sale când se întâmpla asta, și-au dat seama că exact când ei îi făceau parastase. Iată ce mult contează rugăciunea de pomenire.

††† Orice clipă a vieții este un pas către moarte. (Corneille).

†††† Iubirea de viață nu-i în fond decât frica de moarte. (Schopenhauer)

††††† Nu există muritor să fie sigur ca va mai trăi a doua zi.

DESPRE DIFERITE SFATURI

LEACUL LINIȘTIRII

† Odată într-un sat, printre mulți necredincioși, se afla și un om cu frica lui Dumnezeu. Vremurile erau grele, frământările sociale îi măcinau pe oameni și toți își plâneau soarta și traiul lor. Numai omul acesta era liniștit și vesel, spre disperarea celorlalți; însă un consătean l-a întrebat odată în auzul tuturor:

- Cum de poți fi tu așa? Nu vezi că noi toți suntem necăjiți?

- Da, spuse credinciosul, la fel ca voi sunt și eu. Dar eu fac ceva în fiecare zi, care mă scoate de sub povara grijilor și necazurilor.

- Ce anume?

- În fiecare dimineață, înainte să plec la treabă privesc în trei părți; întâi privesc în sus, îmi aduc aminte că acolo este Dumnezeu și mă rog Lui să mă aibă în pază. Apoi privesc în jos, și-mi aduc aminte că peste puțină vreme, nu știu când, am să merg în mormânt, am să mor. Și a treia oară privesc împrejur și văd că alții sunt mult mai necăjiți și mai săraci ca mine. Acesta este deci leacul ce îmi aduce liniștea.

††Tăcerea din fire nu are mântuire. Tăcerea pentru laudă este nemântuitoare. Tăcerea pentru Dumnezeu te mântuiește.

†††De ce are omul două urechi și numai o gură? Ca să asculte mai multe și să vorbească mai puțin.

OMUL OBIȘNUIT

Într-o veche tradiție se păstrează amintirea cuiva, care s-a dus la un înțelept și l-a întrebat:

- Înțeleptule, am văzut un om zburând. Va fi acesta drept înaintea lui Dumnezeu?

- Nu știu, să mă mai gândesc, răspunse bătrânul.

- Înțeleptule, am văzut un om mergând pe apă ca pe uscat, va fi acesta drept înaintea lui Dumnezeu?

- Nu știu, să mă mai gândesc.

-Am văzut un om ca toți oamenii, unul ca noi, care-și făcea datoria cea de toate zilele în fața lui Dumnezeu, dar nu se deosebea de ceilalți oameni cu nimic. Nici nu zbura, nici nu mergea pe apă ca pe uscat. Acesta cum o fi?

Înțeleptul i-a răspuns fără ezitare:

- Acesta este drept înaintea lui Dumnezeu pentru că el făcea pe cele ale oamenilor. Nu este dat oamenilor nici să zboare, nici să meargă pe apă ca pe uscat. Oamenii care sunt cumsecade sunt drepți înaintea lui Dumnezeu.

ECOUL - LEGEA VIETII

Se zice că un copil se supăraseră pe tatăl său. Ei locuiau într-o vale și ieșind copilul afară, a început să strige cu mânie:

- Te urăsc, te urăsc... Și cineva din depărtare îi răspundea la fel: „Te urăsc, te urăsc...”. Era ecoul propriei sale voci. Copilul, speriat de acestea, a mers la tatăl său și i-a spus că cineva i-a zis că îl urăște. Tatăl său înțelegând, l-a luat de mână și l-a pus în acel loc să strige; „Te iubesc, te iubesc...”. Și ecoul răspundea la fel.

- Vezi, fiule, spuse tatăl, asta e legea vieții. Primim ceea ce dăm. Dăm ură, primim ură. Dăm dragoste, primim dragoste. Ceea ce este important e să dăm mai întâi. Dacă nu dăm, nici nu primim. Ce voiești să-ți faci tu oamenii, fă și tu lor asemenea.

SĂ MULȚUMIM LUI DUMNEZEU

După strânsul recoltei, doi săteni stăteau de vorbă:

- Îți mulțumesc pentru ajutorul pe care mi l-ai dat. Recolta a ieșit foarte bună. Celălalt răspunde:

- Și eu îți mulțumesc pentru că mi-ai dat o mână de ajutor. Și recolta mea a ieșit destul de bună. Auzindu-i, copilul unuia dintre ei le spuse:

- Tată, dar lui Dumnezeu nu-i mulțumești că ți-a dat recoltă bună?

Cei doi s-au rușinat și au înțeles că lui Dumnezeu trebuia să-i mulțumească mai înainte.

SĂ NU MINȚI NICIODATĂ

†O mamă văduvă avea doi copii. Cel mic, spre bucuria mamei lui, era foarte credincios. Cum în acea vreme se făceau pelerinaje la Ierusalim în grupuri mari de credincioși, dorința copilului era să meargă și el la locurile sfinte împreună cu un grup care pleca chiar din satul lui. A rugat-o mult pe mama lui să-l lase, iar ea știindu-l copil cuminte, l-a lăsat. La plecare i-a dat 40 de galbeni pe care i-a băgat în tivul cămășii, să nu-i fure cineva. Despărțindu-se mama i-a zis:

- Fiul meu, înainte de plecare, vreau să te rog ceva.

- Orice mă vei ruga, mama mea, eu îți voi îndeplini.

- Rugămintea mea este să nu minți niciodată.

- Așa am să fac, mamă, n-am să mint niciodată. Și cu lacrimi în ochi s-au despărțit. Pe drum o întâmplare nefericită le-a stricat pelerinajul. O bandă de hoți i-au prins și i-au prădat, fiecăruia luându-i ce a avut. Când au ajuns la copil, l-au întrebat:

- Tu ce ai asupra ta?

- 40 de galbeni în tivul cămășii! răspunse sincer copilul. Fără să bage de seamă ce a spus copilul, hoții au trecut mai departe.

În final, fiecare credincios trecea prin fața șefului bandei și când a venit rândul copilului iar a fost întrebat:

- Tu ce ai asupra ta, copile?

- V-am mai spus o dată! Am 40 de galbeni ascunși în tivul cămășii. Contrariat de sinceritatea dezarmantă a copilului, șeful a pus un tâlhar să-l controleze. Spre mirarea lor, așa era. Uimit și nedumerit de sinceritatea acestui copil, șeful bandei l-a întrebat:

- Copile, de ce ai spus adevărul? Puteai să nu spui și să păstrezi banii. Noi n-am fi descoperit unde îi aveai ascunși!

- Mama mi-a zis să nu mint niciodată, căci dacă mint mă va pedepsi Dumnezeu.

Când au auzit tâlharii acest lucru, au rămas înmărmuriți.

- Dar noi, zise șeful bandei, câte rele, câte crime și câte tâlhării am făcut, oare nu ne va pedepsi Dumnezeu? Și cucerit de sinceritatea copilului, a luat mâna acestuia și a jurat:

- Jur că de azi înainte n-am să mai tâlhăresc, n-am să mai omor pe nimeni, și am să merg la mănăstire, să mă pocăiesc de păcatele mele!

- Și pe noi cui ne lași? au zis ceilalți tâlhari.

- Faceți și voi ca mine dacă vreți să vă pocăiți.

Și au făcut și ei la fel mergând cu toții într-o mănăstire, devenind cei mai râvnitori călugări ai acelei pustii.

Iată ce face sinceritatea și câte poate câștiga ea. Minciuna niciodată nu folosește. Ea are viață scurtă.

††Ce câștigă cei ce mint?! Nu mai sunt crezuți când spun adevărul. (Aristotel)

†††Printr-o singură minciună se pierde întreaga reputație. (Gracian)

JUDECĂTORUL

Iată cum a rezolvat o problemă un judecător dintr-un mic oraș de provincie. I-a venit la judecată un caz ciudat. Inculpatul era chiar prietenul său cel mai bun. Era reclamat de cineva, și trebuia să plătească 10.000 de lei amendă. Cunoscând prietenia lor, toți oamenii erau curioși să vadă dacă judecătorul își va pedepsi prietenul. Spre surprinderea tuturor, judecătorul a fost foarte aspru. Sau mai bine zis, s-a hotărât să fie imparțial. La sfârșit, deși ar fi putut să-i dea inculpatului amenda minimă, l-a amendat cu cea mai scumpă pedeapsă, 10.000 de lei. Toți au rămas uimiți de obiectivitatea judecătorului, însă după câteva zile, mergând să plătească amenda la bancă, inculpatul a descoperit că amenda lui era plătită. Era plătită chiar de judecător, care astfel și-a arătat prietenia față de prietenul său inculpat.

CINE FACE, LUI ÎȘI FACE

Într-un ținut era un biet moșneag cerșetor, slăbit de ani și de putere. Nu avea pe nimeni sub soare, decât toiagul și o traistă murdară. Deseori îl vedeai la poarta unei jupânese bogate, care avea un singur copil. Bărbatul îi murise demult, și-și iubea băiatul ca pe ochii din cap. Veni vremea și băiatul îi plecă în armată. Durerea mamei era nespus de mare văzându-se singură și stingheră într-un sat aproape pustiu. Bătrânul cerșetor venea adesea și-i

bătea la poartă, cerând o bucată de pâine, însă necazul jupânesei era așa de mare, încât dorința ei era acum să scape de moșul scârbos și nesuferit; își puse în gând să-l omoare. Și când veni moșul, femeia se înfurie, poruncind slugilor să-l alunge. După ce îl alungă, otrăvi o pâine și puse o slugă să i-o dea, ca mâncând-o să moară.

- Bogdaproste, zise mulțumit moșneagul. Și plecă mai departe.

După ce plecă el, poștașul aduse jupânesei o bucurie mare. Copilul ei va veni acasă în concediu. Porunci slugilor să taie mielul cel frumos, merse la vie și aduse vinul cel mai bun ca să-și întâmpine feciorul cât mai bine. Moșneagul puse pâinea în traistă și se îndreptă spre satul vecin trecând printr-o pădure lungă. Obosit de drum, se așeză pe frunza uscată să se odihnească puțin. Deodată, vede venind din sens opus un ostaș istovit care avea totuși pe față bucuria venirii acasă. Intră în vorbă cu bătrânul, întrebându-l ce mai este acasă, ce-i face mama, și celelalte. După câteva cuvinte, soldatul îi spuse:

- N-ai cumva ceva de mâncare? Că sunt mort de foame. Moșul scoase pâinea dată de jupâneasă și o rupse în două. Dădu o jumătate soldatului și jumătate opri pentru el.

-„Dar din dar se face rai”, zise senin moșul. Soldatul mănca cu poftă pâinea, plecând agale spre casă. Când să apună soarele, ajunse acasă. Bucurie mare a avut la revederea cu mama sa și cu toți de acasă, însă mâncând din pâinea otrăvită, începu să-i fie rău, zvârcolindu-se în chinuri grozave. Mama sa, din bucuria cea mare, a

început să se vaite și să plângă. Băiatul îi povesti întâlnirea cu moșul care în pădure i-a dat o jumătate de pâine. Îngrozită, jupâneasa a înțeles că dorind să-l otrăvească pe cerșetor, și-a primit pedeapsa, omorându-și propriul fiu. În chinuri groaznice, soldatul muri, iar mama ucigașă plânse toată viața fapta ei cea ticăloasă.

Cine face, lui își face.

Cine dă, lui își dă.

CINSTIȚI SFINTELE ICOANE

Un om sărac a ajuns în dificila situație de a nu mai avea cu ce să-și hrănească copiii. Și avea șapte copii. Singura soluție era să vândă o icoană veche și prețioasă cu Sfântul Nicolae. A mers la icoană și a zis:

- Iartă-mă, Sfinte Nicolae, că te vând, dar nu mai am cu ce-mi hrăni copilașii. A luat icoana și a mers cu ea la târg. Acolo, un turc văzând icoana, a zis:

- La ce folosește această icoană?

- Păzește casa, răspunse țăranul.

- Și ce mănâncă?

- Untdelemn. Uite! Aici e o candelă și o arzi tot timpul.

- Bine, ți-o cumpăr eu, dar cum îl cheamă pe cel din icoană?

- Nicolae.

Și a cumpărat turcul icoana, punând-o în casă la el. Plecând odată departe, i-a zis icoanei:

- Nicolae, ai grijă de casă că eu plec! Să nu intre nimeni în casă, că de nu, nu-ți mai dau ulei. Și a plecat.

Dar plecând, hoții i-au prădat casa, bătându-și joc de credința turcului și de „Nicolae”. Venind turcul și văzând casa prădată, a zis:

- Nicolae, Nicolae... n-ai păzit bine casa, dar eu te iert acum. A doua oară să nu se mai întâmple!

Nu după mult timp s-a ivit și ocazia următoare. Plecând turcul de acasă, hoții iar au venit, râzând de icoană și în batjocură zicând:

- Hai să-l luăm și pe Nicolae! Însă când a pus unul dintre hoți mâna pe icoană, mâna sa a rămas lipită acolo. Celălalt dorind să-l dezlipească, a rămas și el lipit de icoană, la fel și al treilea.

Și venind turcul, a zis:

- Ține-i bine, Nicolae! Și a luat un par bătându-i bine.

Îngroziți, hoții au zis:

- Te rugăm pe tine, Nicolae, să ne dezlegi, căci făgăduim că vom deveni creștini.

Atunci turcul a spus:

- Dă-le drumul, Nicolae, că se vor face creștini. Și dezlegându-se, uimiți de puterea extraordinară a creștinismului, s-au botezat cu toții, devenind buni creștini.

DE ȘI DESPRE RÂS

ÎNȚELEPTUL ȘI DOVLEACUL

Un înțelept, gândindu-se la planurile lui Dumnezeu, zicea: „De ce o fi făcut Dumnezeu ghinda atât de mică

într-un stejar așa de mare, iar dovleacul atât de mare cu un vrej așa de mic? Eu să fi fost în locul lui Dumnezeu, puneam dovleacul în stejar, iar ghinda în vrej”. Întâmplător se afla sub un stejar. Și deodată i-a căzut pe nas o ghindă.

- Dacă era dovleac? se întrebă speriat înțeleptul. Numi spărgeam capul? Așa că planurile lui Dumnezeu sunt sfinte.

FEMEIA ȘI HOȚUL

Unei femei i s-a furat într-o seară un vițel și rugându-se la Dumnezeu zicea:

- Doamne, am să-ți dau două lumânări duminică la biserică dacă îmi arăți hoțul. A doua zi în apropierea ei vede un urs mare cu o pulpa de vițel în gură. El era hoțul. Dar ce era mai dificil, era că ursul venea spre ea. Atunci, femeia zise:

- Doamne, am să-ți dau zece lumânări, dar alungă hoțul de aici!

VORBA LUMII

Doi tineri căsătoriți și-au făcut la casa lor o sobă. Chemându-și vecinii să o vadă, aceștia au zis:

- E frumoasă, dar trebuie pusă în colțul celălalt.

Au stricat tinerii soba, și chemându-și părinții, aceștia au spus:

- Păcat, trebuia pusă în colțul celălalt Și iar au stricat-o tinerii, mutând-o în colțul celălalt. Dar spre disperarea lor, alții le-au zis că ar fi trebuit în ultimul colț

în care nu o puseseră. Era zadarnic, cărămidile se stricaseră și soba nu mai putea fi zidită.

TATĂL, FIUL ȘI MĂGARUL

Tatăl și cu fiul mergeau la un târg cu un măgar.

- Ce oameni! Ziceau cei de pe margine, merg doi pe lângă un măgar, în loc să se suie unul pe el!

Văzând așa, tatăl s-a suit pe măgar.

- Ce părinți! Merge el pe măgar și lasă copilul să meargă pe jos!

Auzind acestea, s-a dat jos de pe măgar și a urcat fiul.

- Ce copil nepoliticos! Lasă pe sârmanul tată să se chinuie!

Auzind acestea, se urcară amândoi pe măgar.

- Vai, săracul măgar! O să moară, că tare îl mai chinuie oamenii aceștia!

Disperați, cei doi trecând pe un pod, au aruncat măgarul în apă. Iată vorba lumii unde duce.

RAI ȘI IAD

Se zice că un om suferea de multă vreme în iad pentru că avusese păcatul egoismului. Se ruga mereu lui Dumnezeu să-l ierte, căindu-se și spunând că nu mai este egoist. Dumnezeu l-a trimis pe Sfântul Petru să-l încerce, zicând: „Iată, Dumnezeu ți-a auzit rugăciunea și m-a trimis să te scot de aici din iad. Îți voi întinde un fir de care te vei prinde și eu te voi ridica”.

Sfântul Petru întinse firul, el se agăță și începu să urce. Dar ceilalți osândiți care se chinuiau în iad, văzându-l că se ridică, au început să se prindă de picioarele lui ca să scape și ei de acolo. Când i-a văzut așa agățați, egoistul s-a gândit cu groază că firul se va rupe și va cădea la loc în iad. Atunci a început să strige la ei disperat:

- Coborâți, dați-vă jos!!!

Și a început să-i lovească cu picioarele și să-i desprindă de fir. Dar când se chinuia să-i desprindă, a căzut și el jos. Așadar egoismul mai era stăpân pe viața lui. Nu dorea să scape decât el, nu și ceilalți, și, astfel, nici el nu a scăpat.

VEȘNICIA

Un om a întrebat odată un preot:

- Părinte, dar cât durează veșnicia asta?

- Fiule, am să-ți dau un exemplu să-l înțelegi. Departe de aici, este un munte de granit cât un continent. La acest munte odată pe an vine un vultur să-și ascute ciocul; când se va toci muntele acela ascuțindu-și vulturul ciocul, atunci a trecut prima secundă din veșnicie. Atât de mare e veșnicia.

TREI CEASURI ÎN IAD

La muntele Athos era de 30 de ani ținuit la pat un călugăr bolnav. Se ruga lui Dumnezeu să moară pentru că nu mai putea îndura pe pământ suferința grea pe care o avea din cauza bolii lui. Și cum dormea el, a venit un înger în vis și i-a spus: „Dumnezeu ți-a auzit rugăciunea, dar ai

făcut niște greșeli mari pentru care nu te-ai pocăit și a spus să-ți alegi: Vrei ori să mergi trei ceasuri în iad ori să mai trăiești încă 30 de ani pe pământ în această suferință? Gândindu-se la greaua lui situație, călugărul a zis:

- Accept trei ceasuri în iad. Îngerul l-a luat de mână, l-a dus în întunericul împărăției iadului și l-a lăsat acolo. Și a stat un ceas, două, trei, o lună, două, trei, și îngerul nu mai venea. A suferit el ani și ani și îngerul tot nu mai venea. Cam după 300 de ani, după socoteala lui, s-a făcut o lumină în iad și a apărut îngerul, care l-a întrebat:

- De ce ești supărat?

-Nu credeam că îngerii lui Dumnezeu mint, zise călugărul trist. Mi-ai spus că mă vei lăsa doar trei ceasuri și m-ai lăsat 300 de ani.

-Te înșeli, zise binevoitor îngerul. Ți s-a părut ție. N-a trecut decât un ceas, au mai rămas două. Atunci călugărul se agăță de aripile îngerului, implorându-l:

- Îngere al lui Dumnezeu! Te rog ia-mă și du-mă pe pământ la boala mea, nu să stau 30 de ani, ci 100, căci e mai bine decât aici. Și călugărul s-a trezit. Ceasul de pe noptieră arăta că a trecut o oră de când adormise. Ce lung ceas a fost în iad!

RAIUL

Se zice că, la o mănăstire trăia un călugăr, care de mulți ani se chinuia să înțeleagă acest verset: (PSALMUL 89,4) „Că o mie de ani înaintea ochilor Tăi sunt ca ziua de ieri, care a trecut și ca straja nopții.” „Cum să fie 1000 de ani ca o zi? Așa ceva e imposibil, e o greșeală”, își spunea.

Într-o zi se plimba prin pădurea de lângă mânăstire, când văzu pe o creangă o pasăre măiastră, care cânta atât de frumos încât el fu cucerit de melodia ei. Se făcuse noapte și călugărul veni la mânăstire lui. Bătu la poartă și strigă;

- Dă-mi drumul, bătrâne portar!

- Nu te cunosc, părinte!

- Cum nu mă cunoști? Eu sunt, paraclisierul.

- Paraclisierul de la noi e altcineva decât Cuvioșia Ta.

- Cum așa? Abia de o oră am plecat de aici.

- Nu-ți pot da drumul. Să merg la stareț și să-l întreb. S-a dus la stareț, i-a povestit, și starețul i-a spus să-l aducă la stăreție.

- Cine ești? întrebă starețul.

- Călugărul care a plecat acum o oră de aici. Culmea era că nici călugărul nu recunoștea pe nimeni și întrebă uimit:

- Dar Cuvioșia Ta cine ești?

- Starețul.

- Și cum se face că nu te cunosc?

Și înțelegând că sunt în prezența unei minuni, au căutat în registrele mânăstirii numele călugărului. L-au găsit însă de-abia în registrele scrise cu 300 de ani în urmă. Prin aceste două minuni Dumnezeu ne-a arătat cât de repede trece timpul în rai, spre deosebire de iad. Clipele frumoase trec foarte repede și aici pe pământ, darămite în rai unde este fericirea veșnică. Tot astfel clipele neplăcute sau dureroase trec foarte greu și aici pe pământ, darămite în iad unde este chinul veșnic.

CE SCHIMB PROST

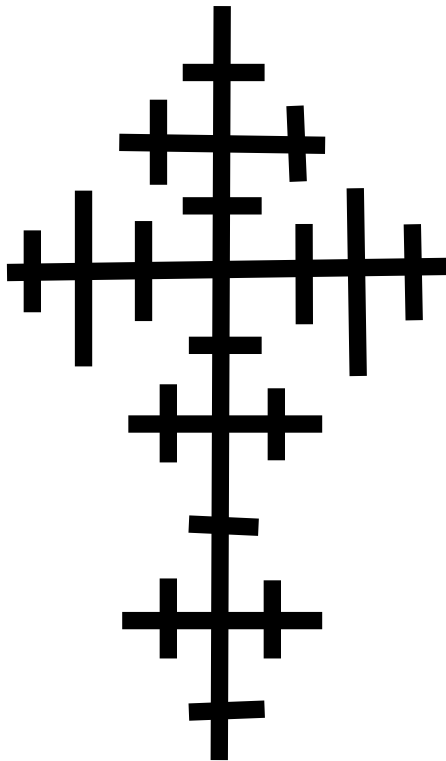
O împărăteasă necredincioasă, mâniaasă pe un preot, care predica pe Dumnezeu, i-a spus supărată:

- Părinte, îți dau 20 de ani tronul meu, dar să nu mai propovăduiești și să nu mai crezi în Dumnezeul tău.

- Ce schimb prost mă înveți să fac! Să dau pe Dumnezeul meu pentru 20 de ani aici pe pământ?

Și împărăteasa a înțeles cât de mult prețuiește preotul pe Dumnezeul cel viu, devenind astfel și ea creștină.

AMIN

Coperta3: Sf. Icoană a Maicii Domnului „Izbăvitoarea de barbari” sau „Paramithia” de la Sf. Mân. Vatopedu
Coperta4: Sfânta Cruce de pe vârful Sfântului Munte al Maicii Domnului - Athos;

CRUCII TALE NE ÎNCHINĂM,
HRISTOASE, ȘI SFÂNTĂ ÎNVIEREA TA O LĂUDĂM
ȘI O MĂRIM!